

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ÅRSSKRIFT
FOR
HØNG-SAMFUNDET
1954

Indhold

	Side
Skal vi frygte Amerika?	3
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Julehilsen 1954	11
Af fru <i>Ingeborg Munk</i>	
Amerikansk kirkeliv	13
Af pastor <i>Halvdan Knudsen</i>	
Ud i den vide verden	17
Hjemliv og skolegang på Grønland.	
Ved <i>H. H.</i> og <i>J. H. M.</i>	
Amerikansk skoleliv.	
Af <i>Inge Sorensen</i>	
Til årgang 1930!	23
Et år er gået	24
Af forstander <i>J. H. Monrad</i>	
Bladbud, cand. med. Olsen	35
Ved <i>Otto Walsted</i> i „Nationaltidende“	
Fra—om—til gamle kammerater	39
Årsberetning for „Erانيا“	45
Ved stud. art. <i>Erik Eriksen</i>	
Høng-Samfundet	47
Ved cand. mag. <i>Esman Eriksen</i> og redaktionssekretær <i>Hans Bagge</i>	
Medlemsliste	50
Meddelelser	

Skal vi frygte Amerika?

UNDER OVERHÆNGENDE FARE kan det ske, at man handler uden at spørge sig selv om sine fornemmelser derved. Man gør blot det, man instinktmæssigt tror er rigtigt. Først bagefter kommer overvejelserne, om det var berettiget. I øjeblikket er vi på det punkt overfor Amerika. Vi gik ind i atlantpagten i noget af en paniksituation. Det var Rusland, vi frygtede. Nu er det ved at blive omvendt: kan vi blive i NATO? I dag er det Amerika, vi frygter — med hvor stor ret?

Askovs forstander, *Knud Hansen*, har i et interview med *Torpe* i *Politiken* givet bolden op, og i et par artikler i *Højskolebladet* og *Information* har han sammenfattet sit syn.

Knud Hansen tager sit udgangspunkt i en norsk udtalelse om, at Europa i dag lever mellem to angstpoler: frygten for Rusland og frygten for Amerika. Frygten for Rusland er officiel og anerkendt. Frygten for Amerika er derimod mere ubevidst og underbevidst, men — mener Knud Hansen — den bliver stadig mere bevidst og stadig stærkere. Grunden hertil er en dobbelt: Amerikas bestræbelser for at opnå ensrettethed indadtil og usikkerheden om det egentlige mål for Amerikas udenrigspolitik.

Bestræbelserne for ensrettethed viser sig i McCarthys virksomhed. *McCarthy*, denne republikanske senator, der driver heksejagt på alle, han blot i ringeste mål kan mistænke for at være kommunister. De bliver krydsforhørt for hans kommission om uamerikansk virksomhed, og blot den mindste berøring med kommunisme er nok til at fælde sin mand. Tænk i denne forbindelse blot på, at Rusland og Amerika under anden verdenskrig var forbundsfæller. Hvor mange kan ikke i den tid have ytret sig ganske venligt om Rusland? Eller de kan have gjort det for en menneskealder siden, hvor ingen i U.S.A. tænkte særligt på den russiske fare. *McCarthy* har ingen statslig myndighed i ryggen, men kun den folkestemning, han pisker op. Og dog er hans magt så stor, at selv krigsministeren måtte møde for ham og gjorde en ynkelig figur, da han søgte at forklare, hvordan ministeriet kunne bruge folk, der for *McCarthy* at se var meget mistænkelige.

Blandt McCarthys ofre hæfter Knud Hansen sig særligt ved *Oppenheimer*, en af de ledende amerikanske atomforskere, der tidligere havde omgædes venstreorienterede kredse og ytret sin sympati for dem. Regeringen blev nødt til at fritage ham for arbejdet med den militære atomtjeneste, selvom den *ikke* kunne anklage ham for noget bestemt.

Hvad bliver følgerne af en sådan fremgangsmåde, spørger Knud Hansen og citerer *Information*: „findes der nogen, der ikke kan tænke sig at være letsindig ved en eller anden lejlighed?“ . . . man kan jo tale over sig i søvne eller febevildelse . . . det „ender med den karrikatur af politimæssig indstilling, der vil have hele befolkningen bag lås og slå for at være aldeles sikker mod forbrydelser i landet.“

Det helt risikofri menneske er *robotten*, den tænkende maskine. Følgerne af *Oppen-*

heimerkendelsen, mener Knud Hansen, må da blive, at landets styrelse kun kan betros til maskintænkende robotter, af hvem „man ikke kan vente kloge beslutninger, men kan frygte de tåbeligste.“

Som forklaringen på denne mekaniske tankegang standser Knud Hansen ved navnet *John Dewey*, en amerikansk pædagog, født for et hundrede år siden. Det er ham, der har præget alt amerikansk undervisningsvæsen fra folkeskole til universitet. Dewey mener, at ligesom man kan konstruere maskiner mest hensigtsmæssigt, kan man også konstruere mennesker. Den højeste kultur er der, hvor mennesker arbejder og lever mest hensigtsmæssigt. Kultur er uafhængigt af alt, hvad der har med pludselige indskydelser, med ånd, at gøre. Kultur er kun en tilpasningsproces mellem den enkelte og de sociale og tekniske forhold, der omgiver ham. Overensstemmelsen skal opnås ved „information og disciplin“. Den skinbarlige *Goebbels*, kommenterer Knud Hansen. Individet skal underordne sig helt under fællesskabets mål og vilje. Og målet er „the socialization of the individual in his outlook upon life.“ Den enkelte må altså ikke være noget for sig selv, slet ikke noget præget af ånd, men skal indordne sig i den teknisk-økonomiske helhed, så virker han mest hensigtsmæssigt, så når han den højeste kultur ifølge Dewey. — Selve *Karl Marx* kunne have sagt det samme, bemærker Knud Hansen.

I *Højskolebladet* fortsætter Knud Hansen ikke videre ad denne linie. Derimod fortsættes i *Torpe*-interviewets tankegangen logisk med nogle bemærkninger om kristendommens indflydelse på forholdet. Den er ringe, mener Knud Hansen. Han har nok en fornemmelse af, at Vorherre er en meget populær mand i Amerika, men det er et spørgsmål, om ikke kristendommen nærmest opfattes som Vorherres velsignelse af successen, af fremgangen i livet, men ellers er evangeliet skilt fra det jordiske. Og det har aldrig været Jesu mening, men er kirkens fejl, dér som hos os. — Såvidt Knud Hansen.

Også Amerikas udenrigspolitik får Knud Hansen til at blive betænkelig. Målet for U.S.A. er for ham uklart. Forsvarer Amerika egentlig demokratiet, eller stræber det efter et diktatur? spørger han og slår ned på to punkter.

I *Korea* har amerikanerne ikke gjort noget for demokratiet, vises det. Flertallet ønskede japanerne ud af landet, den japanskejede industri nationaliseret og jordreformer gennemført. Langt om længe fjernedes nogle af de japanske embedsmænd i Korea, men iøvrigt forbandt amerikanerne sig med *Syngman Rhee*, der er yderst højreorienteret, og som derfor har modsat sig enhver udstykning. Men derved går han mod ikke alene et økonomisk-socialt, men også mod et politisk demokrati. Ufri fæstebønder stemmer ikke uafhængigt ved valgene. Amerika har hidtil intet gjort for at løse de samfundsmæssige spørgsmål i Korea. Kæmper de så virkeligt for demokrati? spørger Knud Hansen.

I *Guatemala* støttede U.S.A. i alt fald en omvæltning, hvis mål var at fjerne en regering, der ønskede jordreformer. Det amerikanskejede *Forenede Frugt Compagni* havde modsat sig at sælge jord. Regeringen eksproprierede den, og så kom revolutionen. Og det er ingen undskyldning at kalde regeringen kommunistisk. Den er ikke mere kommunistisk end *Hedtofts* regering er det. Men, spørges det, når amerikanerne kan starte en indblanding på så løst et grundlag, hvad kan man så ikke vente af dem overfor lande, der virkelig er kommunistiske?

Nu ved Knud Hansen godt, at der findes et andet, et oprigtigt demokratisk Amerika, men „det tragiske er, at siden 1945 er friheden fra år til år i stigende grad blevet be-

skåret“. Hvorlænge er det endnu muligt at kritisere det nuværende styre? spørger han. Og dette nuværende styre, det er nok klart antikommunistisk, men derfor ikke demokratisk. En mand som *Franco* er også kommunistfjende, men derfor er han alligevel ikke en ven af folkestyre.

På grundlag af ensretningen indadtil og uklarheden i den udenrigspolitiske målsætning råber Knud Hansen altså vagt i gevær over for Amerika. Og han er ganske klar over, at det næste skridt må være en gennemtænken af Danmarks forhold til atlantpagten, som U.S.A. jo dominerer. Knud Hansen mener i og for sig godt, at man kan være medlem af NATO og samtidig være bange for Amerika. Som parallel henvises til *Churchills* forbund med Rusland i sidste krig. Hans djærve replik om, at han for at bekæmpe *Hitler* ville slutte forbund, om det så var med fanden selv, viser, at han var klar over faren ved Sovjet-alliancen. Og dog blev han i den.

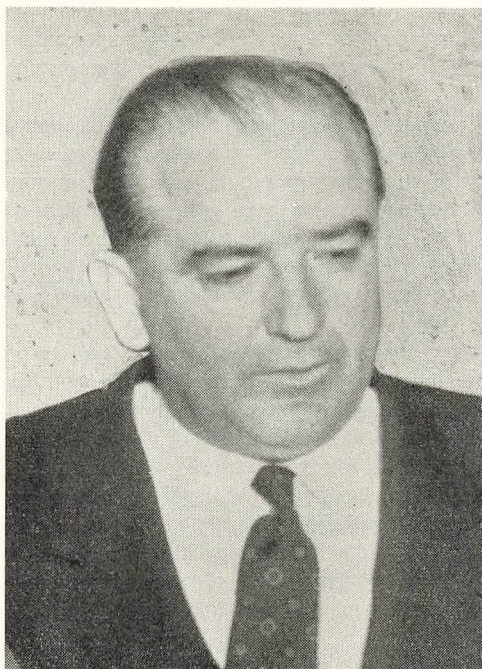
Trods denne opfattelse er Knud Hansen blevet betænkelig ved at være i NATO nu, fordi mange atlantpagttilhængere ikke vil eller ikke kan se det gale ved pagten. De opfatter ikke, at den er ved at omdannes til en indkredsningalliance, som knytter forbindelse med lande som Spanien, ja, selv med Tyskland, et genoprustet Tyskland. Knud Hansen ville foretrække et nordisk forsvarsforbund — for at stå friere.

I interviewet med Torpe, men ikke i *Højskolebladet*, siger Knud Hansen endelig om Rusland, at han ikke fordømmer dets løsning af de sociale problemer, den marxistiske, „hvis den bare er forenet med lidt grundtvigianisme, hvilket vil sige respekt for medmennesket og personlig frihed. Og det er vel muligt, at russerne efterhånden udvikler sig i retning af mere og mere frihed, men det ser ud til at gå den omvendte vej i Amerika.“

Knud Hansens meninger er i alt det foregående refereret så udførligt, fordi sagen er vigtig og bør diskuteres, så sandt vi mener at leve i et demokrati med menings- og ytringsfrihed. Der opstod også straks en voldsom debat, der til sin tid vil kunne bruges som skoleeksempel til belysning af en offentlig diskussions teknik og vilkår på godt og ondt.

Man vil kunne følge, hvordan man fra én side polemiserede med visse løsevne dele af en hel tankegang, som så pulveriseredes eller latterliggjordes. Fra anden side angreb man *hele* højskolen på grund af disse udtalelser af forstanderen for Nordens førende højskole. Eller man sagde, at Knud Hansen ved at blotlægge en dybtgående uenighed om atlantpolitikken havde svækket demokratiets stilling afgørende. Faktisk havde han begået landsforræderi. Som en deltager i drøftelsen udtalte det: i enhver familie — også atlantpagtfamilien, kan man godt være uenig indbyrdes, men overfor andre — Rusland — holder man sammen — og tæt.

Information, der er afgjort atlantpagtvenlig og mod Knud Hansens synspunkter, sagde dog noget afgørende om denne side af sagen, om selve retten til at drøfte spørgsmålet. Bladet siger nemlig, at Knud Hansens betæneligheder er beslægtede med, ja, afspejler bekymringer, som også næres af så virkelighedsbetonede personligheder som Amerikas tidligere udenrigsminister *Dean Acheson* og af forskellige vesteuropæiske udenrigsministre. Og uanset, fortsætter bladet, om man er enig eller uenig med Knud Hansen om de praktiske metoder til fredens sikring, så er hans synspunkter en virkelighed i verden, der kræver overvejelse og velgennemtænkte svar i tolerant og demokratisk ånd. Endelig er Knud Hansen et udtryk for kulturkræfter, der er ubundne af politiske hensyn. Men netop derfor kan de frembringe en frugtbringende diskussion mod „realpolitikens bundne

McCarthy, repræsenteranten for det Amerika, vi frygter.

kræfter. De to er komplementære sider af demokratiet. Ingen af dem kan undværes.“ De udfylder altså hinanden.

Opgaven bliver nu at gå Knud Hansens tankegang efter, så vidt det kan lade sig gøre af en, hvis kendskab til amerikanske forhold ikke er grundlagt ved selvsyn.

At en mand som *McCarthy* kan fælde en mand som Oppenheimer, er ikke godt, det vil ingen kunne nægte. Tilfældet i sig selv har skadet Amerika uhyre. Men Knud Hansen bruger så den metode at trække en linie fra dette udgangspunkt til et sted ud i fremtiden, tilsyneladende uden at skele til siderne; konsekvensen af tilfældet bliver, siger han, robotten, maskinmennesket, der ikke kan tænke selv, mennesket, af hvem man må frygte de fåbeligste handlinger.

Denne metode forekommer umiddelbart for enkel. Fremstillingen synes at få slagside, når man blot til slut nævner, at man godt ved, at der er et andet Amerika, men samtidig siger, at det er ved at kvæles. Billedet må være mere nuanceret. Bag-

grunden for McCarthyismen kan ikke være udtømmende skildret ved at nævne Deweys princip om, at den enkelte skal indordne sig. Man må tænke rent historisk på, at U.S.A. har været et isoleret land bag Stillehav og Atlant gennem århundreder. Nu er det i løbet af få år blevet den ene af to ledende magter i en verdensomspændende kamp og derfor i høj grad udsat for spionage. En række organisationer med deltagere, man ikke skulle tro det om, er rullet op i Norge, i Sverige, i England, i Canada og også i U.S.A. For mange amerikanere er det kommet i den grad overraskende, at sådan noget også sker hos dem, at de bliver helt hysteriske og ser kommunister og spioner alle vegne, også hvor der ingen grund er til det. Men mon ikke der med tiden sker en tilvænnning, så man i Amerika tager ligeså roligt på det uundgåelige ledsagefænomen til en stormagtsstilling som i England? Amerikanerne er i øjeblikket hysteriske. Dog er det i al almindelighed forklarligt og næppe varigt.

Forsåvidt er det også i særdeleshed forståeligt, om man af al evne våger over netop *Oppenheimers* område, atomforskningen. Vestmagternes øjeblikkelige militære overlegenhed beror på atomforspringet, og man ved med sikkerhed, at det måned for måned mindskes. Skulle man så ikke passe på, når man efterhånden gennem spionprocesserne ved, at det særligt er folk med Oppenheimers arbejde og af Oppenheimers anskuelser, kommunisterne sætter ind på at vinde?

Det farlige kommer først, hvis ingen kan føle sig rolig, fordi ytringsfrihed og rets-

sikkerhed krænkes. I så fald nærmer man sig en fascistisk stats forhold. Man kan skuffes dybt over Eisenhowerregeringens svaghed overfor McCarthy, men må se dette i sammenhæng med valgene her i efteråret. Præsidenten kan ikke ved at slå hårdt ned på senatoren svække sit parti, sådelt som nogen partileder i en lignende situation kan gøre det. Vi er her ved en svaghed i det demokratiske system, at misbrug kan trives og folkeforførere som en McCarthy få indflydelse. Men det er samtidig et folkestyres styrke, at det uvægerligt kun går til en tid. Valgets dag bliver en regnskabs dag. Rent personligt har McCarthy forøvrigt allerede lidt sit nederlag, nemlig da han kom i fjernsynet. Nu er det ham, der må svare på en håndfast senatkomités spørgsmål. Og Oppenheimer — han fungerer dog videre som professor. Hvad ville der ikke være sket med ham, hvis han havde levet i Rusland? Ingen tvivl om det.

Med alle sine mangler er det amerikanske demokrati dog dybt rodfæstet. Ikke for intet har talrige europæiske forfatninger deres rod i den amerikanske frihedserklæring, og der er stadig noget, der hedder *Stevensons* og *Trumans* Amerika, der er gået hårdt mod McCarthy. Man må ikke lade sin almene opfattelse af Amerika præges af de enkelte dårlige elementer, blot fordi de råber højest op. Her har den sensationsprægede del af pressen et umådeligt ansvar. Hvad kunne man f. eks. ikke få ud af det, hvis *Ekstrabladet* og *BT* skulle danne grundlaget for en beskrivelse af danske forhold.

Men hele spørgsmålet om en McCarthy og længden af hans tøj er til syvende og sidst spørgsmålet om, hvor grænsen går mellem ægte frisindethed og tossegodtroenhed — et af de vanskeligste spørgsmål i praksis for folkestyret i en verden som den i dag.

Det kerneord af *John Dewey*, som Knud Hansen angreb, hævdede den enkeltes absolutte underkastelse under helheden. Igen forekommer det en metodisk fejl, hvis man fra dette udgangspunkt ser fremtidslinjen pege lige lukt mod en Goebbels eller Marx. Igen forekommer det, at respekten for den enkelte er så stor hos så betydelige kræfter, at linjen aldrig vil blive forlænget til, og kun forlænget til, et nazistisk-kommunistisk mål. Det indtryk, man får ved at læse om amerikanske skoleforhold, er i alt fald, at der ikke hersker kasernegårdsdisciplin, snarest tværtimod.

Der er også af en deltager i debatten i *Højskolebladet* sat et spørgsmålstejn ved Knud Hansens forståelse af Deweys hovedord: the socialization of the individual in his outlook upon life. Ved socialisering, blev det påpeget, forstår amerikanerne ikke noget politisk i Karl Marx'

Stevenson, repræsenteren for det Amerika, vi håber på.

forstand, det, som kommunismen er det yderste og sidste udtryk for. Socialisering betyder derimod noget med menneskeligt fællesskab og kontakt i forskellige former. Snarere end med Marx har det noget at gøre med *Grundtvigs* folkelige fællesskab at gøre. Årsagen dertil er ligefrem. Den er historisk. Den kolossale indvandring bragte folk af mange slags til Amerika. Det, det da gjaldt om — set fra det amerikanske skolevæsens side — var at få alle disse enkelte skandinaver, tyskere, irer og italienerne til at blive amerikanere. Der var mere forskel mellem disse forskellige indvandrere end mellem en vendelbo og en bornholmer. Hvad Dewey vil er at samle alle de forskellige indvandrere til et landsmandsskab. Og det er i skildringen af dette arbejde, at han bruger ord som information, disciplin og socialisering, men altså i en hel anden betydning end Goebbels og Marx. Det er de samme gængse ord, men med et helt forskelligt indhold.

Hvad man rent alment får understreget ved denne del af debatten er netop, hvor forsigtig man skal være med at gå ud fra, at andre forstår ordene og begreberne på samme måde, som man selv er vant til at gøre.

Man får en fornemmelse af, at Knud Hansen er tilbøjelig til at forenkle Oppenheimer-McCarthy-Dewey-problemet. Noget af det samme gælder også hans skildring af Amerikas *udenrigspolitik*, om hvilken han mente, at den nok var antikommunistisk, men samtidig også antidemokratisk.

Dertil er at sige, at Amerikas udenrigspolitik er nem nok at kritisere, hvis man til belysning af den kun anvender to eksempler: den direkte støtte til den ærkereaktionære Syngman Rhee i Korea og den indirekte støtte til kapitalisttruppen Det forenede Frugt Compagni i Guatemala. I begge tilfælde må enhver indrømme amerikansk tilbageholdenhed overfor reformer, der set fra Danmark forekommer — det må man medgive Knud Hansen — ligeså rimelige som vore egne jordreformer på stavnsbåndstiden. — Men det er for lidt at sige om amerikansk udenrigspolitik.

Hvis amerikanerne kun er i *Korea* for at holde kunstigt liv i et system, som Syngman Rhee er udtryk for, så er det galt. Det ikke at berede vejen for sociale reformer, er vejen til kommunismens voldelige forsøg på en ændring. Men når alt kommer til alt, er dette i Korea selv et lokalt spørgsmål, noget, der er Koreas sag. Det afgørende for en bedømmelse af Amerika og Korea må dog fra demokraternes side være noget andet end lokale reformspørgsmål. Det må være dette, at det var Amerika, der først og stærkest sagde stop, da den kommunistiske del af verden troede, at nu var frugten Korea moden til at plukke. Da kommunisterne forsøgte Hitlers taktik om igen: at tage biddene en for en, den letteste først, forstod Trumans Amerika, at fejlen fra mellemkrigstiden ikke måtte gøres om igen. Det drejede sig i Korea ikke om at forsvare systemet Syngman Rhee, men om at forsvare den vestlige verdens frie styreformers som helhed. Trods alle Syngman Rhees fejl og McArthurs bommerter så var det dog også Danmarks demokrati, der forsvarede ved den 38. breddegrad. Derfor synes det betænkeligt at sige, at Amerikas udenrigspolitik som helhed er antidemokratisk. Uden et Amerika i ryggen ville Vesteuropas demokratier i dag være meget svage.

Nu var frygten for Amerika ikke alene en frygt for, at landet ikke var demokratisk. Det var også en frygt for, at Amerika ville rode sig selv og dermed os andre ind i en *krig*.

De, der mener, at dette er tilfældet, kan pege på adskillige forhold, der tilsyneladende

understøtter deres opfattelse. De hæfter sig for eksempel ved Formosa, den store ø udenfor Kina, som holdes besat af *Chiang-Kai-Shek*. Fastlandskinas tidligere hersker, kapitalist og antidemokrat af reneste vand. Amerika støtter ham, medens *Mao* fordrer øen tilbage til Kina, således som det engang under krigen blev lovet Chiang-Kai-Shek. Formosa-spørgsmålet kan uden tvivl blive brændbart, når det skal være, og lige så farligt som Korea. Men, siger man så, hvis bare Kina fik Formosa, ville der ikke være noget sprængstof. Og hvem forhindrer dette? Amerika — der derfor logisk må være skyld i krigsfares i det fjerne østen. Noget lignende kan siges om Amerikas holdning til spørgsmålet om våbenstilstand i Indokina, fordi U.S.A. var den af de vestlige magter, der var mest betænkelig ved at standse kampen. Sporene fra det ulykkelige Münchenforlig med Hitler i 1938 skræmte.

Amerikas kritikere finder altså hos det kun en skarp og uforsonlig holdning, hvis grundanskuelse er, at øst og vest ikke kan leve fredeligt side om side. En tidligere ambassadør i Moskva har åbenlyst sagt, at følgen heraf må være et opgør mellem parterne, og at man hellere måtte se at få det overstået nu, inden kommunisterne fik for mange A-bomber. Det var den lære, han drog af Münchenforliget. De kritisk indstillede peger også på, at Amerika har udbygget et net af baser fra Grønland og Island langs Europas og Asiens fastlande over Japan til Alaskas og Canadas ødemarker. Atlantpagten er udvidet ind i Middelhavet (Tyrkiet og Grækenland), og nu søger man at skabe i SEATO en sydøstasiatisk parallel til NATO. Ganske vist omtales disse forbund altid som forsvarssammenslutninger, men der kan da også altid rettes angreb fra dem. Angreb er det bedste forsvar. Den udtalelse har man ført før!

Alt i alt er der således rigeligt stof for en kommunistisk inspireret propaganda om, at det er med rette, man frygter Amerika: det forbereder og vil krig. Og dog — der er nok så meget, der peger i modsat retning.

Isolationismen, uviljen mod at gå i krig, viljen til at holde sig for sig selv, er stadig overordentlig stærk. Der skulle meget til for at få Amerika ind i verdenskrigene: i 1917 den uindskrænkede ubådskrig, i 1941 overfaldet på Pearl Harbour. Lige så lidt man ønsker „de røde djævl“ ind i „Guds eget land“, ligeså lidt ønsker man krig.

Tilsyneladende er der en selvmodsigelse i dette, men dog er der en indre forbindelse mellem hadet til kommunismen og hadet til krigen. Netop fordi amerikanerne ikke kan fordrage krig — de er ikke vokset op med den som europæerne — er det så meget mere nødvendigt at have et stærkt, fanatisk argument for oprustningen, og dette argument er frygten for kommunismen. Jo stærkere ulysten til at gå i krig er, desto stærkere anti-kommunistisk sprog må der føres. Regeringen kan se det nødvendige i oprustning. Derfor må dens politik få så uforsonligt et præg. Men også af endnu en grund bliver regeringspolitikken hård. Man kan ikke gå med til forhandlinger, der kan tydes som eftergivenhed overfor de røde. Man kan ikke forsvare en overenskomst med det Kina, der har dræbt så mange unge amerikanere. Navnlig kan Eisenhower ikke gøre det, fordi han selv sejrede ved præsidentvalget ved at bebrejde Truman hans svaghed over for Mao. Regeringen bindes altså også af sin egen propaganda til at være hård overalt, hvor den tørner sammen med kommunismen: i Korea, på Formosa eller i Indokina.

Adskilligt tyder imidlertid på, at Amerika ikke vil gå til de yderste gerninger i denne de hårde ords politik. Der trækkes tropper hjem fra Korea, U.S.A.s flåde ved Formosa hindrer nok Mao i at sejle over til øen, men hindrer sandelig også Chiang-Kai-Shek i at

begå dumheder på fastlandet. Og kongressen ville ikke gå med til at sende tropper til Indokina. Man er blevet klar over, at Kina er stærkere, end man troede ved Koreakrigens begyndelse, og er blevet endnu stærkere efter Indokina-stilstanden. Samtidig har man også fået et tydeligt indtryk af, at England og Amerikas andre venner ikke vil ind i nogen uovervejede konflikt. Amerikas udenrigspolitik kan nok have et krigerisk fremtoningspræg, men hensigterne synes alligevel fredelige. Den uforsonlige holdning skyldes mere hensynet til folkestemningen end ønsket om krig med kommunisterne.

Faren ved den uforsonlige politik ligger i, at en eller anden tager hovedet under en eller anden af de talrige affærer. Men i selve dette, at det trods mange anledninger ikke er sket endnu, ligger en stor beroligelse og en understregning af, at man ikke bedst styrer mod en krig.

Hvad så med vor indstilling overfor *Atlantpagten*? Mon den ikke kan gøres op ganske kort således, at et nordisk forsvarsforbund, som Knud Hansen nævner, hvor tiltalende en udvej det end synes, ikke er en politisk virkelighed under de forhold, vi magter at overskue i dag. I praksis kan det lades ude af betragtning. Knud Hansen ønskede for såvidt også hellere, at vi skulle stå så frit som muligt, hvilket vel må sige så neutralt som Sverige. Men nu kan det være godt nok at få den teoretisk størst mulige frihed. Alligevel forekommer det bedre at sikre det mål af frihed, vi nu engang har, i et forbund med Amerika og Vesteuropa.

I sin bog „Fremtiden er allerede begyndt“ giver *Robert Jungk* en blændende, spændende, men også rystende skildring af Amerika, af alt det, Knud Hansen frygter, og som vi alle må frygte. Men i bogens sidste kapitel fortæller forfatteren om det *andet* Amerika. Han træffer det i Princeton universitetet, hvor *Einstein* arbejder og *Niels Bohr* kommer som en hyppig gæst. En medarbejder skildrer det som „et sted, hvor lærde fra forskellige lande kommer sammen, lærer af hinanden, tænker ærligt og lever i en atmosfære af virkelig frihed“. Man fryder sig over udtalelsen, men fryser i næste øjeblik ved at tænke på, at manden, der fremsatte den, var — Oppenheimer. Den fare, det frie Princeton-universitet udsættes for, skildrer en anden medarbejder ved det således: „vi videnskabsmænd var apostle og er blevet biskopper . . . vi har sluttet pakt med dem, der har magten, og vi har ladet os bruge af den. Videnskabens rene evangelium, der ikke vil andet end sandhed, glider bort“.

Men — endnu en medarbejder citeres, og trods alt det frygtelige i bogen lader Jungk den klinge ud i netop denne forskers udtalelse. Ifølge den er alt det af teknisk art, der bygges op i Amerika og andetsteds, altså alt det, vi frygter virkningerne af, grundlagt på ideer, som allerede er gamle. „Der må findes nye og sande tanker til brug for i morgen. Jeg håber, at meget af det fødes ude hos os. Og vi er jo Gud være lovet ikke det eneste sted i verden, hvor der bliver arbejdet skabende. — De mener altså, at fremtiden ikke simpelt hen bare vil overgå den rædselsfulde og betrængte nutid, vi lever i? — spørger Jungk. — Nej, sagde atomforskeren, — De har trods alt lov at håbe.“

Skal vi frygte Amerika? spurgte Knud Hansen. Ja, vi har noget at frygte af Amerika, måske mere, end vi ved. Men selv med viden om dets fejl, vælger jeg alligevel Amerika fremfor Rusland, og andet valg end mellem Amerika og Rusland har vi i virkeligheden ikke.

J. H. MONRAD

Julehilsen 1954

Det glæder os meget, at fru *Munk* trods gigtsvaghed har villet og kunnet sende efterfølgende hilsen:

TIL ALLE ARSSKRIFTETS LÆSERE og alle, der er knyttede til gymnasiet.

God jul og godt nytår ønskes Dem alle. Inden vi ved et ord af det, har vi julen for døren, og jeg plejer jo at skrive lidt, der har med julen at gøre, og det må jeg nok også have lov til i år.

Jeg har været meget optaget af de artikler, der fremkom i blade og tidsskrifter, efter at professor Lindhardt havde holdt sit foredrag på Askov højskole 1953 om „Det evige liv“, som han mente, vi kun havde hjemmel for at kunne finde i det timelige liv her på jorden.

De, som kender lidt til mig, og som har læst mine hilsener de foregående år, vil sikkert forstå, at professor Lindhardts og mit syn på disse ting slet ikke rimer sig med hinanden.

Biskop Rosendal kaldte Lindhardt for „lyseslukkeren“. Efter min mening et meget betegnende navn. Når vi nu igen lukker op for julen, vil vi slå kreds om vore julelys, så ingen skal slukke dem for os.

De bringer jo bud om det lys, der blev tændt for os, da det lille barn i Bethlehem blev født til verden, om hyrderne på marken, som hørte engelens juleprædiken og den himmelske engleskares jublende sang, om Marie og Josef og julestjernen, der førte de tre hellige konger til Bethlehem, ja, alt det, som vi holder så meget af at opleve hvert år.

Der er sagt af Vorherre, at der er meget, der er skjult for de vise og forstandige, men åbenbaret for de små og umyndige, og det er godt, vi kan regne os med til dem og med glæde tage mod julebudet, som det lyder fra engelens mund: Frygt ikke, thi se, jeg forkynnder eder en stor glæde, thi eder er i dag en frelser født,

Fru Ingeborg Munk

som er den Herre Kristus i Davids by. — Det, Vorherre vil frelse os fra, er synden og nøden og døden, og det er da den store glæde for os, at det har vi fået fuldt tilsagn om i vor dåb, når når vi bekender os til ham og beder om at blive Guds børn.

Vi ved jo, hvordan trosordet lyder, og vi ved, at med Gud som vor fader og Vorherre som vor broder og den hellig ånd som vejleder kan vi trygt gå gennem livet og døden. Når vi så tillige mærker, som der står i dåbssalmen „O, lad din ånd nu med os være“: — Fra vuggen lyder engletoner. Lad dem ej dø på gravens bred, — så har vi vel lov til at prise og takke Gud for alle hans gaver til os, så vi kan synge med Grundtvig — Glæden hun er født i dag, himmeriges glæde —.

Det var den glæde, der gav det grundtvigske livssyn navnet „Den glade kristendom“, og den er der da heldigvis glimt af endnu. Måske vil nogen sige, at navnet fremkom ved modsætningen mellem det mørke, pietistiske livssyn, hvor al jordens glæde blev lukket ude, og det grundtvigske, der tog alt det skønne og gode som gaver af Guds hånd. Hvordan det nu end er gået til med navnet, så ved vi, „at glæden ved Guds grønne jord og glæden ved Guds nådes ord, de vil ikke kriges“, og det er rart at mærke, at forskellen mellem de to livssyn nu er blevet mindre stor, så vi kan samles om julebudet, hvor det lyder i kirker og om vore juletræer, selvom hver retning vil bevare sit eget præg.

Til slut de ventligste hilsener. Og må jeg få lov til at bringe en hjertelig tak til 25-års-jubilarerne, der fra elevmødet i sommer sendte mig den smukke hilsen, der gjaldt min mand og mig, for „dem daw så læng' læng' sind“. Jeg synes ikke, det er ret længe siden, og jeg husker dem alle, som det var i går. Det var jo det første hold, vi skulle være forstanderpar for på gymnasiet, og det er mig en glæde at få bud om, at det ikke har været helt forgæves, De har haft hjem på Høng gymnasium.

Hjertelig hilsen til Dem alle.

Deres
INGEBORG MUNK

Amerikansk kirkeliv

Pastor *Halydan Knudsen*, nu Fredericia, forhen Los Angeles, student fra 1932, fortæller her om amerikansk kirkeliv.

DA DET AMERIKANSKE FOLK efter uafhængighedskrigen skulle ordne sine forhold, stod også spørgsmålet om kirkens stilling på dagsordenen. Skulle man søge en ordning som i Europa med en statskirke, eller skulle forbindelsen ophæves? Det var imidlertid fra begyndelsen klart, at en statskirkeordning i europæisk forstand ikke kunne gennemføres. For det første var det umuligt at udpege et enkelt kirkesamfund, der kunne etableres som statskirke, idet hvert af de mange samfund kun udgjorde et mindretal i forhold til de andre samfund; for det andet eksisterede der et stærkt krav om fuld religionsfrihed i befolkningen, og skulle dette krav honoreres, måtte det betyde ligestilling af alle religiøse samfund. Resultatet blev, at det blev overladt til hver enkelt stat at ordne sine egne kirkelige forhold, medens den store forbundsstat, riget som sådant, ved konstitutionen blev stillet neutralt i det konfessionelle spørgsmål. Adskillelsen mellem kirke og stat blev således gennemført i toppen, og da enkeltstaterne alle fulgte i forbundsstatens spor, skabtes der en særlig amerikansk form for kirkeligt liv. Alle de religiøse samfund fremtrådte som ligestillede for loven.

Når der i dag tælles henved 300 forskellige kirkesamfund i U.S.A., og billedet efter vort skøn er en kende for broget, så må det ses på den historiske baggrund, at Amerika har undladt officielt at privilegere et enkelt kirkesamfund, men givet fuld religionsfrihed. Når der peges på den mangel på sammenhold og samarbejde, denne udgrening i de mangfoldige samfund medfører, så svares der undertiden fra amerikansk side, at man foretrækker de mange samfund fremfor en privilegeret, autoriseret kirke, — man foretrækker en situation, hvor alle har lige ret, for i et frit samfund er tolerance et afskyeligt ord, der antyder privilegier og ulighed. Der er en slags garanti for friheden deri, at alle stilles lige for loven, og at et samfund ikke opnår en magtstilling ved statens hjælp.

Der må imidlertid betales en pris for friheden, og prisen er i dette tilfælde spredthed, mangel på samling og enhed. Idet man ser bort fra Romerkirken, der i Amerika som overalt i verden er en sammentømret enhed med et hierarkisk styre, så er billedet altså såre broget. Ethvert forsøg på at sammenfatte den amerikanske kirke i et billede må mislykkes, man kan nok pege på, at friheden er det fælles, men netop denne frihed har givet individualismen vind i sejlene. Hvert kirkesamfund har ret til at ordne sine egne sager, skabe sig sin egen forfatning og dyrke Gud, som man har lyst til. Derimod sætter staten selvfølgelig grænser gennem sine love, hvis et kirkesamfund i sin gudsdyrkelse er i modstrid med det ordnede samfunds funktioner. Det typiske tilfælde er forbudet mod Momonismens flerkoneri.

Der findes kirker, der er strengt liturgiske og bundet af store traditioner som f. eks.

Den danske kirke i Los Angeles. Her vedkender vi os fællesskabet.

den Episkopale Kirke; på den modsatte fløj finder man samfund, der lægger vægten på det sværmeriske i en sådan grad, at man ud fra sine forudsætninger som dansk, luthersk kristen næppe ville give dem navnet kristne.

Når billedet af kirken spænder så vidt, så bliver også iagttagers opgave vanskeliggjort, om han vil forsøge at sige noget generelt om alle kirker. I stedet for at søge det fælles, må det langt snarere blive hans opgave at søge det særprægede i de enkelte samfund for ligesom derigennem at nå til en nærmere forståelse af amerikansk religiøst liv i det hele taget. Det kan jo heller ikke nægtes, at der frembyder sig rige muligheder for at opleve det særprægede. Jeg mindes således stemningen i det kæmpetelt, hvor vækkelsesprædikanten Jack Schuler i nogle uger samlede store skarer om sig. — Jeg mindes også de Langfredagsgudstjenester, hvor man samles fra de forskellige menigheder i nabolaget uanset konfession og lytter til korte prædikener fra syv præster, der hver taler over sit

korsord. Ind imellem synges så de salmer, der er fælles for hele det amerikanske kirkefolk. Det er en gudstjeneste, hvor man alligevel fornemmer enheden i kristenfolket tiltrods for adskillelsen i de mange konfessioner. Men stærkest indtryk gjorde alligevel juleaftensgudstjenesterne i den danske kirke på Third Avenue i Los Angeles. Her blev det dansk jul tiltrods for palmetræer, der svajede i Stillehavsbrisen, blomstrende Hibiscusbuske, og en temperatur, der ledte tanken hen på varme sommerdage i Danmark.

Teologisk set vil man finde hele protestantismen repræsenteret, men med slagside til Calvin. I den teologiske debat vil navnene Calvin, Zwingli, Luther, Wesley, Fox, Kierkegaard, Grundtvig, Barth, Bultmann, Niebuhr blive nævnt; endnu har den amerikanske kirke ikke produceret teologi af større betydning, men der er tegn, der tyder på, at der er ved at ske en ændring i dette forhold. Den engelske kirkelige pressemand, *Cecil Northcott*, korrespondent til det store amerikanske kirkeblad *The Christian Century*, hævder i en artikel fornylig, at en ny æra er ved at oprinde i amerikansk teologisk tænkning: „There is something new, as I see it, in the belief that America is about to enter on a great theological era, in which she will lead the world in scholarship, in theological debate, in maturity of judgment about the Christian faith, and will take her place in Christian world affairs not only as a nation of „dogooders“ and „Dollar donators“ but as a nation of theologians.“

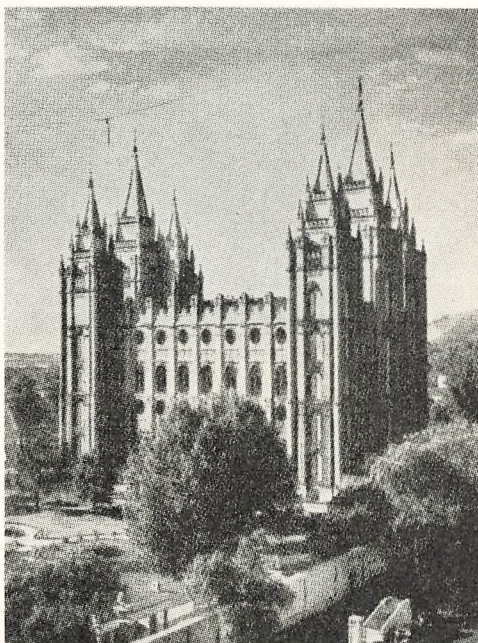
Utvivlsomt trænger den amerikanske kirke til at blive konfronteret med den opgave

at gennemtænke det kristne evangelium på selvstændig vis. Det har i det store og hele været europæisk teologi, der har præget den teologiske scene; men amerikanske teologer med *Reinhold Niebuhr* i spidsen er i færd med at gøre amerikansk teologi selvstændig.

Når vi i almindelighed er tilbøjelige til at betragte amerikansk kirkeliv med ret kritiske øjne, så skyldes det sikkert dels denne manglende selvstændighed på tænkningens område, men det skyldes også, at vi er tilbøjelige til at anbringe visse etiketter på alt amerikansk og dermed stemple det som noget mindreværdigt i forhold til Europa. Vi taler så meget om den amerikanske aktivisme og optimisme, og vi gør det med en vis skepsis overfor disse yankees, der er så fulde af vitalitet og altid tror, at alle ting kan ordnes. Det er rigtigt, at man kan skelne disse træk i det amerikanske folkeliv. Denne fremskridtstro og aktivisme er dog ikke kunstige frembringelser, men vokset frem af tre hundrede års historie. Det kontinent, der blev erobret og taget i besiddelse, blev ikke folkets ejendom ved, at man drev tiden hen; der kom ikke stegte duer flyvende ind i munden på nybyggeren, pengene voksede ikke på træerne. Pionerens tilværelse var præget af hårdt slid og knugende fattigdom, af en stadig kamp mod naturen; men selv om kampen var hård og sliddet umenneskeligt og fattigdommen tung, så var det ikke en tilværelse uden håb, som den ofte havde været det i det gamle land. Pioneren vidste i sit hjerte, at en dag ville han blive velsignet med landets rigdom, og at hans børn ville høste frugten af hans slid. Derfor var det *God's own country*, det var det forjættede land, han havde fundet. Han så, at handlingen bar frugt, han så, at der var en fremtid her. Derfor blev det et træk i folkets karakter at tro på handlingen, at tro på fremskridtet, aktivisme og optimisme.

Der er en historie om en farmer, som gik og høstede et stykke jord, han selv havde taget under plov. Mens han gik og arbejdede, kom præsten forbi og sagde i samtalsens løb: „Der kan man se, hvad der kommer ud af det, når Gud og mennesker arbejder hånd i hånd“. Hertil svarede farmeren: „Ja, men så skulle du endda have set, hvordan her så ud, da Gud var alene om det.“

Vi genfinuer disse træk i den amerikanske kirke. Thi den amerikanske kirke er folkets kirke. Landet og kirken har hele tiden tilhørt folket, der har ikke været det skel, som kom til syne i Europa, da kirken formælede sig med fyrstemagten og blev de herskende klassers kirke. Skulle man derfor alligevel pege på noget, som er fælles for de mange kirkesamfund, så må det være dette indslag fra folkekarakteren, som har præget også

Mormontemplet i Salt Lake City. Her er fællesskabet tvivlsomt.

kirkelivet. Der er en umiddelbar glæde ved handlingen, der er en tro på, at ingen hindring er for stor til at overvindes.

Det er let at se manglerne og fejlene ved andre, og bedømt efter evangelisk luthersk målestok, så er der mange ting, man vil hæfte sig kritisk ved. Men jeg tror, at forfatteren *Arne Sørensen* har ret, når han hævder, at det ville være til gavn for begge parter, Europa og Amerika, om der kunne komme en virkelig forbindelse istand og en realitetsbetonet samtale med vore kristne brødre hinsides Atlanterhavet.

HALVDAN KNUDSEN

Hallebyåen ved Bro Mølle.

Ud i den vide verden

Hjemliv og skolegang på Grønland

Normalt er det i denne rubrik gamle elever, der efter deres skolegang er kommet ud i verden, som beretter for os herhjemme om, hvad de har set og oplevet. Denne gang er forfatterne dog nuværende elever, der før deres skolegang her har levet flere eller færre af deres år uden for Danmark.

I TIDENS LØB har der blandt de mange hundrede, der er kommet til Høng på studenterkursus, været elever fra alle kanter af Danmarks rige, ikke alene fra området indenfor Rønne—Højer—Skagen, men også adskillige fra Færøerne. Kun få hold har ikke talt færinger. Men i år er der for første gang kommet to gnistrende sorthårede og smilende grønlandere med hvide tænder og brune øjne. *Kaj Sivertsen* og *Albrecht Steenholdt* hedder de foruden endnu en del fornavne, hvoraf dog ingen lyder spor grønlandske. Men Albrecht kan ganske vist en grønlandsk tunge kun med vanskelighed få sig selv til at sige. Der er for mange konsontner for tæt på hinanden. Alibak hedder han derfor blandt landsmænd.

— Hvordan de kom herved til Høng? Det begyndte med en opringning fra statsministeriets konsulent for grønlandske skolesager, adjunkt *Find Gad*, der spurgte, om vi eventuelt kunne have fem grønlandere i Høng. Efter at have taget realeksamen på Grønland skulle de på tre år tage studentereksamen her. Det var en overgangsordning og noget af et eksperiment. Da man for sprogets skyld endte med at sprede grønlanderne mere og ikke klumpe fem sammen på eet sted, blev det dog kun Kaj og Alibak, der kom en tirsdag middag efter pr. flyvemaskine via Skotland og Tyskland (!) at være kommet til landet den foregående fredag. Det var unægtelig dage fulde af nye indtryk for dem. Da de under rejsen herud kom gennem Sorøskovene, blev de spurgt, om træer nu så nøjagtigt ud, som de havde forestillet sig dem — set træer havde de jo aldrig — så svarede de — ikke helt sådan!

Nu er der gået snart tre måneder siden den dag. De er, synes vist begge parter, faldet godt til blandt kammerater og lærere. De første indtryk har fået lov at sætte sig. Der er nu blevet muligheder for at sammenligne. En samtale foregår af meget gode grunde på dansk, som de to grønlandere forstår udmærket og taler forbavsende godt.

— Jeg er fra Jakobshavn, siger Kaj, en by ca. 300 km nord for polarkredsen. De 1000 indbyggere lever mest af fiskeri, torsk om sommeren, hellefisk om vinteren. Det med at fiske torsk er forholdsvis nyt. Om sommeren sejles med motorbåde, om vinteren kører man med slæde ud på isen, hugger et hul og sætter en langline ud. — Alibak oplyser, at Kajs far har fundet på at sætte en jernplade i enden af den. Så zigzagger langlinen på sin vej ned gennem dybet, hvorved fangstmulighederne forbedres meget. Kajs far er

Kaj og Alibak er glade for deres cykler.

selv formand, det vil sige, at han leder arbejdet i havnen, en halvhundredede mand har han under sig. De laster sækkene med saltet torsk og tønderne med saltet hellefisk og tager imod varerne til Grønlandske Handels oplag.

Af de ialt tre søskende, to drenge og en pige, er Kaj den ældste. De bor i et træhus, bygget i 1934. Det rummer dagligstue, spisestue og køkken nedenunder. Ovenpå er der et par soveværelser til familien og et kammer til husassistenten. Der er centralvarme fra komfuret. Det er engelske kul, der fyres med,

eventuelt grønlandske. I hjemmet findes der en hel reolfuld bøger, hvoraf de fleste danske. Der holdes også avis. *Atugagdlitit* hedder den. Det betyder „den gratis uddelte avis“. Nu betales der dog for den. Den er dobbeltsproget. — Min far og mor kan bedre dansk, end jeg kan — siger Kaj. På lysnetmodtager kan de høre de grønlandske stationer i Godthåb og Godhavn, der sender daglig fra 18 til 22. Derimod kan man ikke høre Danmark, men udmærket amerikanske stationer. Kajs far har en 600 kr. om måneden, og priserne på de fleste varer, mener han, er som i Danmark. — Men så betaler vi ikke skat — endnu, føjer han til og siger, at han holder med dem, der mener, at grønlænderne bør gøre det. Lige pligt, lige ret! For at afrunde billedet af Kajs hjem kan det tilføjes, at hans far er meget politisk interesseret og medlem af Landsrådet.

Alibak er ikke fra en by, men fra en boplads en 50 km fra Egedesminde, altså ligesom Kaj fra vestkysten, men kun en 100 km nord for polarkredsen. Bopladsen hedder *Ke-KertarssuatsiaK*, hvilket betyder „en temmelig stor ø“. Der er en 100 indbyggere. At det er en boplads vil sige, at der ingen embedsmænd eller butikker er. Der er 20 km til købmand! Der er dog et oplag fra Grønlandske Handel, bestyret af en grønlænder. Der kan man få de vigtigste fornødenheder dækket: mel, sukker, salt, the og kaffe foruden solarolie. Man lever af fiskeri og sælfangst, men sælerne er ved at forsvinde, fortrængt af det varmere klima og motorstøjen. Der er på bopladsen fem motorbåde, nogle robåde og en snes kajaker. — Det er fortrinsvis de ældre, der kan bruge kajak — siger Alibak,

men jeg kan dog også lidt. Og Kajakkerne bliver færre. — Ja, hos os i Jakobshavn er der kun få — bemærker Kaj.

Alibaks far er fanger. — Han fisker torsk om sommeren og sætter garn for sæler om vinteren i huller i isen. Man salter selv fisken i Handelens fiskehus på pladsen. Om efteråret hentes den så fra Egedesminde. Vi er seks søskende, hvoraf fire drenge, og jeg er den ældste. Vi bor ligesom Kaj i et træhus. Nu bor vi alle i træhuse. Der er ikke flere tørvehuse. Vores hus er fra 1939, men de fleste andre er først bygget efter krigen. Vi har altid haft et træhus, men om sommeren bor vi i et grønlandsk felt, et skindtelt af sortsider, en sælart. Så rejser min far og mor med mine farbrødre og deres familie, der bor ved siden af os, i konebåd ud til fangststederne for sælerne. Til vinterens slæderejser har vi en snes hunde. — Vi har ikke nu mere end en 15 stykker — siger Kaj — og det er nærmest til søndags- og fornøjelseskørsel. Min far dyrker kun sine fangstinteresser i sin fritid. Vi har også vores egen motorbåd. —

Alibaks hjem bliver opvarmet med tørv, som de selv graver om sommeren. Det oplyses af amerikanske petroleumslamper, medens der var elektrisk lys i Kajs hjem. — Vi har kun nogle få bøger, og de er alle på grønlandsk, for min far og mor kan ikke dansk. Vi har ingen radio, men får en grønlandsk avis to gange om måneden. Det vil sige, den trykkes to gange om måneden, men derfor kan der godt gå meget længere tid imellem, inden den kommer ud på bopladserne. Vi får dog nyheder endda. Min farbror har batterimodtager, og folk fra os træffer sammen med andre fangere og hører nyt fra dem. Danske er der ingen af, og der er en times roning til nærmeste boplads.

Fra sit 7. til sit 14. år har Alibak gået i folkeskolen på stedet, en toklasset skole med en kateket som lærer, det vil sige en grønlander, der underviser, men også prædiker, døber og begraver. Derimod foretager han ikke vielser eller konfirmerer. Han har fået en fireårig uddannelse på højskole og kateketskole. Der er skole daglig fra 9 til 12,30, og der undervises i grønlandsk, dansk, regning og historie, naturhistorie og geografi. Undervisningssproget var grønlandsk, hvad Alibak nu bagefter føler som en mangel. I de forskellige fag hører man både om grønlandske og danske forhold.

Kajs første skolegang formede sig omtrent som Alibaks. Skolen var dog treklasset. Dengang var der kun grønlandske lærere, medens der nu er et blandet lærerkorps. — Selvom vi havde en gammel lærer — på 50 år — var han dog dygtig til dansk. —

Man kan altså sige, at vore to grønlandske elever kommer fra hjemforhold, der i sig selv er ret forskellige, men hver for sig er ved at præges af nyudviklingen. Og så mødes deres veje på Egedesminde efterskole, som de besøger i to år efter den almindelige skolegangs ophør på kursus af 9—10 måneders varighed. Der er både drenge og piger som elever, og foruden de vante fag undervises der også i håndgerning for pigerne, sløjd for drengene og i gymnastik. Her lærte de godt dansk. Lærerkrafterne er både danske og grønlandere. Undervisningen er gratis. Skolemyndighederne udpeger efter prøver de dygtigste elever til optagelse på en af de tre efterskoler i landet. På Egedesminde var der plads til 27 drenge og 24 piger.

Grønlands hovedstad, Godthåb, blev så næste station på lærdomsvejen. Der ligger højskolen, hvor kateketerne får deres seminarieuddannelse i løbet af fire år, to i kateketklassen, to i seminarieklassen. Man kan også gå i en fireårig realskole, hvorefter man almindeligvis kan gå i lære som kontorist eller telegrafist. Denne ordning var det, der gjaldt til 1950. Men netop det år, da Kaj og Alibak sammen med 15 andre udvalgte blandt

20 aspiranter kom i realskole, begyndte den nye tid også dér at gøre sig gældende: de skulle tage en dansk realeksamen, ni af dem nåede det. Helt svarer den dog ikke til vores: tysk og fransk udgår, og der prøves ikke i engelsk skriftlig. Der undervises udelukkende af danske lærere og efter danske normale bøger til realeksamen. Kaj og Alibak mener også at have fået de samme opgaver som danske realister i matematik, men mærkeligt var det nu alligevel for dem at komme herved og se noget af alt det, de kun kendte fra bøgernes billeder.

Og nu er Kaj og Alibak så prøvekaniner. Alibak ville vel normalt være blevet seminariuddannet lærer i Grønland. — Men jeg vil ikke være lærer. Det er så trist — siger han med det strålende og samtidig forlegne smil, der har besejret os alle. Og så har han fået chancen for en gymnasieuddannelse for derefter, når han har været tre år her, eventuelt at gå videre til en universitetsudannelse, hvis han findes egnet dertil. Jura er der snakket noget om. Man skimter fremtidsmålet for Alibak: at komme ind som grønlandsk jurist i administrationen. Det ville vel kunne betragtes som et smukt udtryk for den nye tid — men foreløbig er Alibak prøvekanin! Kaj vil være tolk. Der er kun een eneste rigtig tolk i Grønland, og han er gammel, siger Kaj. Den gamle tolk virker i landsrådet ved møderne der, og hans efterfølger er det åbenbart, at Kaj gerne vil være. Det er nok den politiske interesse fra faderen, der slår igennem.

Kaj og Alibak var altså blandt de heldige udvalgte, der en skønne dag efter en tur over indlandsis og hav landede i Kastrup, hvor deres gamle lærer fra Grønland, Find Gad, og grønlanderhjemmets bestyrer tog imod dem. Først da fik de at vide, hvad man havde tænkt sig om deres fremtid. For igen at sige det: det er et eksperiment fra statens side. Den betaler også i første omgang alt for dem. Noget af det skal de så senere om muligt betale tilbage igen. Her på skolen håber vi meget, at pengene bliver givet godt ud, for vore to grønlandere er, det kan man roligt sige, meget populære blandt os alle.

Skolemæssigt er det naturligvis en stor belastning at komme i trit her, men de to slider bravt i det. Og menneskeligt må det være tilsvarende svært at plantes om. Der er meget at falde i forundring over: de lange veje og gader for eksempel, og køerne, og de store stenhuse, og det flade landskab, og kærnemælk, og blodpølser, og øllebrød, og . . . og . . . og meget, meget mere, som viser, hvor levende, de suger indtryk til sig. Men her er for lidt udsigt, og hvor er her fugtigt klima! Dagen efter deres ankomst til Høng badede de i Storebælt. Det første havbad i deres liv, der morede dem meget, men gav dem en forkølelse på halsen. Kammeratskabet med de andre elever er førsteklases, men de kan ikke undgå at mærke, at de andre uvilkårligt har fået en viden bare ved at være danske i Danmark, en viden, som de selv savner. — Som nu, da Johs. V. Jensens „Himmerlandshistorier“ blev gennemgået. Da sad jeg og tænkte på ham Jens, sagde den ene. Han er selv fra Farsø. Han kender jo hele landskabet, der tales om, og jeg ved knap nok, hvad ordene egentlig betyder. — Nå, måske for at råde bod derpå cykler de to meget ivrigt. Alibak lærte det henede. Kaj kunne det i forvejen. En tur til København på cykle en søndag — det kan man da sagtens! De er altså ikke bange for at gå på, og det ville glæde os alle, om de kunne gennemføre, hvad de er begyndt på.

Ved H. H. OG J. H. MONRAD.

Et indblik i amerikanske skoleforhold

Inge Sørensen har gået i amerikansk skole i to år og fortæller her om sine indtryk og erfaringer:

HER I DANMARK får man ofte det indtryk, at folk ser med nogen skepsis på den amerikanske ungdom og fremgangsmåderne i forbindelsen med undervisningen i de såkaldte High Schools og colleges.

Jeg fik det store privilegium at tilbringe to år i U.S.A. og vil her ud fra min egen overbevisning forsøge at fremdrage fordele og ulemper ved den amerikanske uddannelse.

Lad os begynde med det rent ydre. Der må man sige, at amerikanerne er langt bedre stillet end europæerne. For det første er langt de fleste tre-årige high schools bygget til at rumme mellem 1000 og 2000 elever og indeholder alle mulige moderne bekvemmeligheder. Foruden klasselokaler og gymnastiksale findes der et stort auditorium eller festsal, et såkaldt „cafeteria“, en slags selvbetjeningsrestaurant, samt rekreationslokaler med bordtennis og deslige. Alle disse ting er i høj grad med til ikke alene at samle eleverne om skolens årlige traditioner såsom skolekomedier og lignende; men også når det gælder den enkelte elevs fritidsinteresser, er det givet skolens lokaler, der virker som samlingssted for de mangfoldige aktiviteter. som finder sted i den typiske amerikanske

skole. — Men lad os gå over til de mere væsentlige led i undervisningen. For at bestå den afsluttende eksamen, som finder sted efter tolv års skolegang, er det nødvendigt i de sidste tre år at opnå mindst 36 „credits“. En „credit“ er lig med den for et halvt års arbejde ved et fag opnåede karakter, der, sammenlignet med vort system, skal være over g. Disse fag er valgfri, dog kræves der fire års engelsk grammatik, sprog og litteratur, et års amerikansk historie, et halvt års samfundslære og endelig til stadighed fem timer om ugen af „Physical Education“, som foruden gymnastik består af ernæringslære, sundhedsteori og (vi trækker på smilebåndet) skønhedspleje, dog tager drengene ikke del i sidstnævnte fag. Der er et rigt udvalgt af fag, som ikke findes i vore skoler som f. eks. journalistik, økonomi, arkitektur, maskinskrivning, steno-grafi og forskellige grene af husførelse for begge køn; desuden er der naturligvis også de fag, der undervises i i vore skoler. Dette kan måske lyde nok så godt, men det bevirker dog som oftest, at ele-

Kirken — koncert- og forsamlingshal ved et amerikansk college.

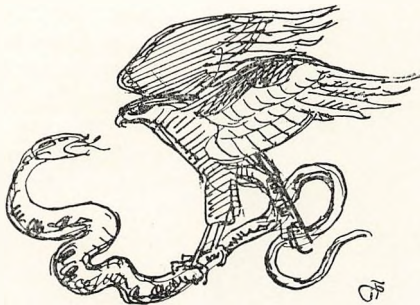
ven, der studerer så mange forskelligartede fag, næppe når virkelig til bunds i dem.

Der er sikkert mange, der gerne vil vide lidt om den disciplin, der hersker i de amerikanske skoler og om elevernes forhold til lærerne. Dette forhold er *meget* kammeratligt, og man forbavses i høj grad over den tone, der findes. Hvis man for eksempel ønsker lærerens råd eller hjælp til en oversættelse, oplæsning eller lignende, knipses man med fingrene og siger sådan noget som: „Tag lige og kom et øjeblik, frk. Brown.“ Det er jo en noget fremmed idé for os. Andre lærere er så afholdte, som f. eks. min lærerinde i engelsk litteratur, at det slet ikke var nødvendigt at tale irettesættende til eleverne. Det stod os fuldstændigt frit, om vi ville forberede vore lektier eller ej; men jeg tror ikke, der var een, der ikke gjorde det. Jeg så aldrig den udmærkede metode, som bruges ofte herhjemme, nemlig ved ironi at gøre den kæphøje elev latterlig i kammeraternes øjne. Dog mener jeg, at læreren, ved at forsøge at få eleven til at forstå dumheden og barnagtigheden ved næsvished eller dovenskab, kan opnå et ligeså godt resultat. Denne fremgangsmåde har vel femten udaf tyve lærere i den skole, som jeg gik i, benyttet; og eleverne virkede som følge heraf langt mere ansvarsbevidste og modne end sædvanligt.

Hvilken uddannelse er så at foretrække? Den amerikanske eller den danske? Vi vil vel alle umiddelbart sige: den danske, især for de elever, som agter at læse videre. For den, som vil arbejde, såsnart han er blevet færdig med skolen, kan den amerikanske uddannelse imidlertid være nyttig ved de praktiske fag.

Det er min faste overbevisning, at et samarbejde mellem amerikanske og danske skoler ville blive en vej for os til en bedre udnyttelse i praksis af vore kundskaber i den livsbane, vi har bestemt os for, og for *dem* vejen til en dybere viden.

INGE SØRENSEN, I ns.

Til studenterne af årgang 1930!

Det er skik, at repræsentanten for et jubilerende hold giver den efterfølgende årgang en lille opsang. Efter at jeg nu har været til vort eget og det foregående holds jubilæum, kan jeg også roligt råde jer allesammen til at møde op, for jeg ved, at I ikke vil komme til at fortryde det.

Det er virkelig en oplevelse at møde de gamle kammerater, som man ikke har set i mange år, og oplevelsen får sit særlige præg, fordi det foregår på selve gerningsstedet. Byen og skolen, der ellers for os synes henslumret, vågner for en dag til nyt liv.

Løvrigt er det overmåde sundt, sådan i et glimt at blive ført 25 år tilbage i tiden. Vi synes, vi har gennemlevet så meget og udviklet os voldsomt, men så opdager vi, at vi ikke har forandret os synderlig — i hvert fald ikke de andre. Det virker egentlig ganske forfriskende at få en del falske forestillinger skyllet af sig.

At dagen ikke bare bliver et sammenrend af forhenværende elever, men en virkelig festdag, kan vi takke Høng-Samfundet og forstanderparret for. De gør en stor indsats, for at man skal føle sig hjemme og have det fornøjeligt. For dette store arbejdes skyld, for jeres egen skyld og ikke mindst for jeres kammeraters skyld bør I komme frem af busken. — Det er festligere, des flere der flokkes.

AXEL KNUDSEN

Et år er gået . . .

ET ÅR ER GÅET . . . og som altid synes man, at det er gået meget hurtigt og i det væsentlige ligesom de foregående. Det er denne gang et jubilæum for årsskriftet, for så vidt som det er tiende gang, *Høngbogen* kommer, idet de gamle elevers forening blev reorganiseret for ti år siden sammen med *Erania* i det bevægede år 1945, hvor så meget skulle begyndes på ny. Meget af det, man håbede dengang, er ikke blevet til virkelighed. Adskillige er blevet bitre og indelukkede i deres skuffelse. Men for studenterkurserne og blandt dem Høng, kan man kun sige, at tiden har bragt god fremgang og stabilisering. Man kan tænke på tilskudsforhold og læse- og eksamenspena, der igen har givet mindre hyppige lærerskifter, altsammen til gavn for skolen. Der er dog endnu meget tilbage at stræbe efter. Pladsforholdene er trods mange forbedringer og tilkøb af Collegiet stadig meget trange, og en ordning med en selvejende institution som grundlag for et fremtidigt byggeri må blive fremtidens løsning. Og forhåbentlig er den ikke altfor langt væk. Kurserne ser også med længsel hen til en titulaturordning, der giver lærerkræfterne ved kurserne samme titler som ved de treårige gymnasier og statens kursus. Om noget af dette vil man kunne læse nærmere under nogle af de faste rubrikker i det følgende.

Alt dette arbejde ville dog svæve frit i luften, hvis det ikke havde hvilet på et grundlag af en elevtilgang, der efter de første efterkrigsårs ekstraordinære bølge med et par rekordklasser iøvrigt har været forbavsende stabilt i sin jævne stigning, set over hele perioden. Svingningerne har været forbavsende små for tallene som helhed, selv om det et enkelt år eller to har haft en skæv fordeling mellem retningerne. Når man skal tilrettelægge det administrative for et skoleår, er det en umådelig lettelse, at udviklingen er stabil. Ikke mindst gælder det et kursus som Høng, der på grund af sin beliggenhed er afskåret fra den bevægelige reserve af lærerkræfter, bykurserne har i gymnasieskolernes lærercollegier, der i givet tilfælde kan tage nogle overtimer ved kursusundervisning.

Man har måske lov at sige, at denne stabilitet i elevtilgangen afspejler sig i elevernes trofasthed overfor skole og kammeratkreds, når de har forladt det sted, der i et par år var det fælles arbejdssted for os allesammen. Naturligvis kan forbindelsen ikke holdes vedlige med alle i lige høj grad, og der er dem, den tabes med. Men mange af dem får vi forbindelse med igen ved jubilæerne — 10 års og 25 års — og det kan ikke siges stærkt nok, hvor vi fra skolens side er taknemmelige for forbindelsen med gamle elever. Det er vist ikke galt at sige, at det har været skolens støtte lige fra dens oprettelse for 41 år siden. Og gid det stadig må være det . . . Ved denne første milepæl for *Høng-Samfundet* skal det fra skolens side siges, at her er noget fra 1945, som ikke har voldt skuffelser. Samarbejdet mellem skolen og foreningen kan vist ikke være bedre. Takken herfor være hermed rettet til *Høng-Samfundets* skiftende bestyrelser gennem årene og

ikke mindst til dens formand gennem alle årene, redaktionssekretær *Hans Bagge*, Slagelse.

ELEVTALET er i år noget stigende, idet både begynderklasserne og afgangsklasserne er noget større end i forrige skoleår. Det samlede elevtal er her efter oktoberfesten godt 80, og der er to matematikbegynderklasser, som udover oldtidskundskab ikke har fællestimer. Tilgangen af nye, der i fjor for første gang i mange år viste en overvægt til de nysproglige, er i år igen mere normal, for så vidt som matematikerne atter er de fleste og altså selv kan fylde to klasser ud. Det spændende bliver, om matematikkens bortfald for de sproglige sammen med liniens øvrige omlægning vil bevirke en øget tilgang til den fremover. Men formentlig vil det vare nogle år, inden virkningerne af den nye eksamensordning vil kunne vise sig. Tilgangen af piger, der nogle år har været meget ringe til den matematiske retning, har i år været i god stigning, hvilket iøvrigt har ført med sig, at pigerne nu alene kan fylde hele hovedbygningen. Drengene fra begynderklasserne fylder som i fjor hele Collegiet og realskolens kostafdeling, medens afgangsklassen, som den plejer, bor i byen.

Frk. Petersen.

MEDHJÆLPERNE er først og fremmest de sædvanlige fuldtbeskæftigede, i hvis kreds ingen ændringer er sket i det forløbne år. Desuden medvirker som timelærere skolebestyrer, cand. mag. *Johs. Jørgensen* fra realskolen og realskolelærer *Georg Hansen*. Nu efter oktoberferien er *Johs. Jørgensen* desværre blevet syg, og i øjeblikket går jagten efter en kvalificeret vikar. Der tales af og til om overproduktion af cand. mag.ere i de humanistiske fag. Denne overproduktion synes imidlertid ikke at findes, når der søges vikarer til en skole på landet. Så har de fleste ledige alligevel arrangeret sig på en eller anden måde, der binder dem til København. Set fra deres synspunkt er der ikke noget at sige til det, men for os andre, der står og mangler en lærer, er det ikke så nemt.

En fast ændring vil der dog ske i de faste medhjælperes kreds. *Frk. Petersen*, kendt af alle elever fra de sidste 8 år som en særdeles dygtig leder af køkkenet, forlader os desværre nu. *Frk. Petersen* har købt en større villa i Glostrup og vil begynde for sig selv med et pensionat i denne stærkt voksende by, hvor behovet for et sted at bo og spise for dem, der ikke selv har et hjem, er særlig stort. Med kendskab til *frk. Petersens*

gennempåidelige og fortræffelige arbejde i de mange år her nærer jeg ingen tvivl om, at hun har alle muligheder for at skabe sig en god og selvstændig livsgerning. Alle kostelever fra „Peters“ tid og alle lærerne, der har nydt godt af hendes madlavningskunst, ønsker hende alt godt, og ikke mindst gør vi det, der har ledelsen her. Det har for os været en tryk følelse at vide køkkenafdelingens daglige arbejde overladt til frk. Petersen i så mange år. Vi siger tak for disse år og ønsker lykke over fremtiden.

BYGGERI hedder den næste faste rubrik, og den største forbedring af dem, der er foretaget siden sidst, er indlæggelsen af oliefyre også på hovedbygningen. I den korte tid, det indtil nu har fungeret, har det virket upåklageligt, og for pedellen er det en meget stor lettelse i det daglige arbejde ikke mere at skulle rense fyre ustandseligt. Når man nu blot skal stille på uret og termostaten, der automatisk regulerer det hele, mindes man uvilkårligt krigstidens fyringsvanskeligheder og ikke mindst den værste vinter fyringsmæssigt — 1947 — hvor vi en overgang fyrede med pjaskvåd halm. Hvert 10. minut ca. et knippe ind. Man fik mere varme ved at tilbringe sin tid med at fyre, end man fik ved at sidde op ad de svagtlunkne radiatorer. — Og så håber man, at der altid må være olie nok!

I sommerferien fik alle klasseværelser og trapper og gange en hovedrestauration, som de ikke har fået siden krigens begyndelse. Farverne er klare og lyse plasticmalede, inspirerede af den nye kommuneskole i Høng. Også billederne i læsestue og klasser er udskiftede. I stedet er kommet franske reproduktioner af kunstværker, der repræsenterer de forskellige malerskoler fra Impressionismen til Picasso. Nye farver og billeder giver tilsammen det hele et lysere og livligere præg. Det er meningen, at også bordene i spisestuen helt skal fornyes. De nye er forlængst bestilt og træet kommet fra oventørringen. Det er plasticbelægningen, der lader vente på sig. Det er ikke sådan at få fat i de rette kvaliteter, farver og størrelser. Men til jul skulle det gerne være færdigt. Det næste, der står for tur, er køkkenregionerne. Ingeniøren arbejder med planer til en helt gennemgribende fornyelse, der også er højlig tiltrængt. Vi er meget spændte på, hvad der kommer ud af det og hvornår.

Hele dette sidste spørgsmål står igen i forbindelse med skolens ejendomsforhold for fremtiden. Da min kone og jeg kom hertil i 1939, ejedes skolen af fru *Munk*, men meningen var, at der hurtigst muligt skulle dannes et aktieselskab til overtagelse af institutionen. Krigens usikre forhold gjorde dette umuligt, og det mest praktiske var da, at ordningen med

Frk. Pihl og Marianne — hvilket navn kunne være bedre til en fransklærerindes plejedatter?

privateje fortsattes, blot således, at vi købte skolen. Den dag, der skulle bygges, måtte der så ske henvendelse til en større kreds om at overtage skolen. Den stadig fortsatte prisstigning har imidlertid gjort ting klare: at ikke alene er det umuligt ad almindelig aktieselskabsvej at rejse den fornødne kapital, men det vil også være en umulighed ved et fremtidigt ejerskifte at finde en mand, der for-

Velfortjent ferie.

uden de fornødne pædagogiske og administrative kvalifikationer tillige har den nødvendige kapital. For højskolerne har den samme situation været aktuel i en del år, og for dem er der ad lovgivningens vej skabt mulighed for at overgå til selveje og til at bygge ved hjælp af en fordelagtig låneordning fra statens side. Denne ordning er senere udstrakt til også at gælde seminarier og friskoler. Det var meningen, at den også skulle overføres til at gælde for realskoler og kursus, men under de herskende forhold er det ikke muligt at få loven derom igennem. Et isoleret andragende fra denne skoles side er i første omgang blevet mødt med et afslag, men det står ganske klart, at den eneste vej frem er en ordning som højskolernes. Den tid er forbi, hvor en enkelt mand økonomisk kan magte en skole. Nu er den daglige drift heldigvis sikret gennem driftstilskudsloven, og et lederskifte er ikke planlagt, men den dag, da det bliver uafviselig nødvendigt at bygge, rykker nærmere. De store årgange unge melder sig inden så længe. Pædagogisk, arbejdsmæssigt og økonomisk taler alt for at samle alle elever, der ellers må bo i byen, ind under samme tag. Vi har forlængst planer færdige, der stadigvæk vil kunne danne grundlaget for den påkrævede udvidelse, og ønsker brændende, at den nødvendige lovgivning om statslån dertil må kunne komme igennem. — Og imedens sørger vi altså for at holde det allerede eksisterende i bedste stand og modernisere det på en sådan måde, at fremtidigt byggeri ikke forudgribes.

MYNDIGHEDERNE har forlængst læst — for at bruge deres eget udtryk — fjerde korrektur på den meget omtalte nyordning af læse- og eksamenspensum, og vi har også tilrettelagt hele undervisningen og timefordelingen efter den: de sproglige har ingen matematik, og timerne er fordelt til latin, engelsk og tysk, altså til hovedfagene, og matematikere har fået flyttet en time fra engelsk til fransk. Der er bare det ved det, at selve bekendtgørelsen og anordningen derom stadig lader vente på sig. Men vi stoler altså i så høj grad på den, at vi lader, som om den allerede gælder. Vi ved ialtfald, hvad der kommer.

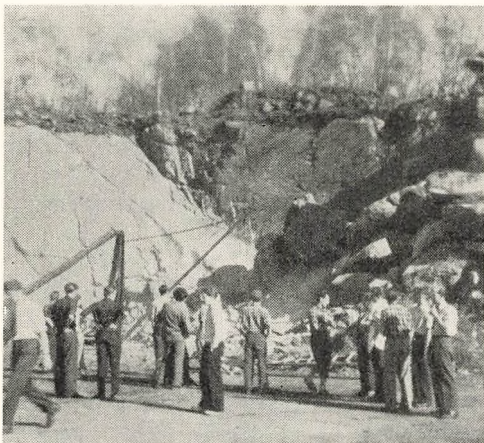

Fra Kärnans top.

Meget mere usikre er vi overfor det andet kompleks af bestemmelser, det sidste år har bragt gymnasierne, og som heller ikke kan undgå at få vidtrækkende konsekvenser for kurserne. Det er bortfaldet af betaling for undervisning og undervisningsmidler (bøger) og eksamensafgift i de offentlige skoler. Alle private skoler vil være katastrofalt stillede, hvis der ikke træffes

en ordning, der hjælper også dem. Eksamensgebyrernes bortfald betyder mindst, de to andre ting meget. For privatgymnasierne skimter man en ordning, hvorefter den forskel, der tidligere var mellem udgifterne ved at gå i en privat og i en offentlig skole, bibeholdes, men samtidig gives der et stærkt forøget fripladstilskud, iøvrigt med opretholdelse af de tidligere normerede skolepenge. Kurserne arbejder på en lignende ordning, men da den uundgåeligt vil koste staten penge, er det umuligt at sige på nærværende tidspunkt, hvormed kurserne vil kunne opnå. Det samme må siges om en parallelansøgning om boghjælp til også kursuselever.

Spændende for kurserne bliver det også, om undervisningsministeren i denne samling får held til at få lovforslaget igennem om opholdstilskud, rejsetilskud og hjælp i almindelighed til unge, der læser. I forrige samling lykkedes det som bekendt ikke trods megen almindelig velvilje at få det vedtaget. Det strandede på spørgsmålet om dækning af udgifterne dertil. Ministeren kunne ikke få tilslutning til at tage pengene gennem en forhøjelse af arveafgiften.

Det var varmt den dag . . .

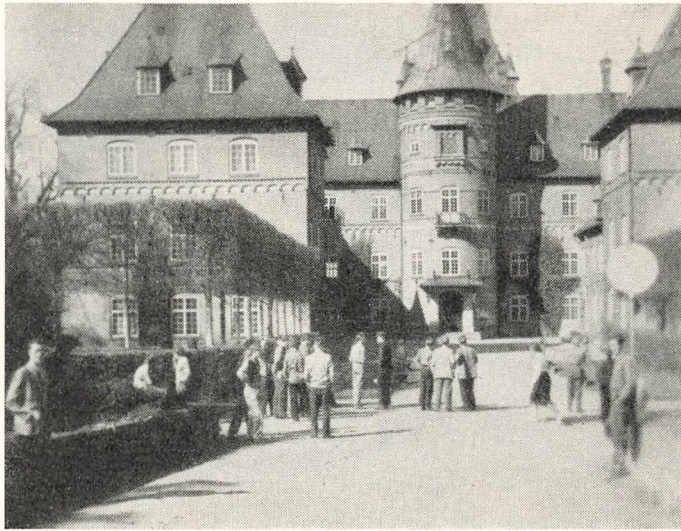
Forholdet til de lokale myndigheder har været det sædvanlige, og vi siger igen engang Holbæk amt tak for deres fripladstilskud til elever fra amtet. For de flestes vedkommende maksimumsbeløbet, 400 kr. Doktor Strandbygård har igen i år som skolelæge undersøgt eleverne engang kort efter sommerferien, ligesom Holbæk

amts tuberkulosestation har foretaget den årlige undersøgelse af os allesammen.

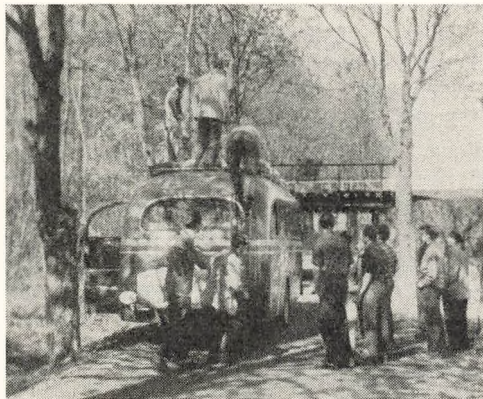
BESØG, MØDER, TURE og FESTER former sig altid nogenlunde ens år for år som behagelige afvekslinger i dagligdagen. Af undervisningsinspektionens medhjælpere har kun lektor *Borup Jensen* været her i dansk. Derimod besøgte en japaner, professor *Tomeba*, os en dag. Han var på regeringsstipendium udsendt til Danmark

for at studere landbrug og nødtes derved som så mange andre, der prøver at gå til bunds i emnet, til også at undersøge den danske skoles opbygning. Og i Høng kunne han jo se en del skoleformer i praksis, blandt andet altså også vores. Som foreningen Nordens rejselektor besøgte lektor *Ullstad* fra Lund os i januar og gav os en fremragende gennemgang af nyere svensk litteratur samt om aftenen glimt af svensk skoleliv. Det var et besøg, hvor der straks skabtes kontakt, et besøg, vi gerne ser gentaget. Der har været den sædvanlige adgang på lempelige vilkår til møder på højskolen og til andelsteatrets forestillinger.

I turene var der en afveksling. De fleste formede sig ganske vist efter kendt mønster, nemlig: Tissøtur første lørdag i skoleåret, turen mandag efter elevmødet, denne gang over Vedbygård—Bro Mølle—Kattrup—Sæby kirke, og vinterturen i begyndelsen af februar til København med lørdag aftenes sammenkomst med gamle elever og søndagens besøg i Det kongelige Teater først bag kulisserne, senere foran samme samt besøg på Statens museum for kunst. Om mandagen besøg i Bellahøj-skolens planetarium. Afvekslingen kom med forårets ture. Ods-herredsturen blev stærkt afkortet og Stevnsturen helt opgivet. I stedet lavede

Foran Trollenäs.

Et spændende øjeblik. Bussen er kørt fast under viadukten.

Med 37 hk for vognen.

vi en Skånetur i det allerdejlige majforårsvejr, hvor man bogstavelig kunne se skoven springe ud. Med en nats kvarter på højskolen i vor venskabsby Svalöv lykkedes det os ved to lange dages kørsel at få set en masse: et lynglimt af Frederiksborg og Helsingør, Kärnan, stenbruddene ved Bjuv og Skärålid, udsigterne fra Kopparhatten og ved Odensjön på Söderåsen, Djupadals slugter, Näs kirke og

Trollenäs slot den første dag, der sluttede med omvisning i Svalöv af rektor *Forslid* og et kort fornøjeligt samvær med højskolens elever, inden man gik til „ro“ på gymnastiksalens gulv. Næste dag Dalby kirke, Övidskloster, Boks bakkes brud, Lunds domkirke og så hjem igen, godt trætte og overmætte af indtryk, men vist alligevel alle med mod på at stifte nærmere bekendtskab med dette gamle danske landskab for at finde såvel „Danmark i Skåne“ som „Sverige i Skåne“.

Til skolekomedie valgtes efter endeløse meningsudvekslinger bygget på det forhåndenværende elevmateriale og scenens omfang *O'Neills* „Du skønne ungdom“, der første lørdag i december hentede sig en skolekomedies sædvanlige solide succes, der også var velfortjent, når man tænker på, at fremstillerne af de ældre aldrig har rollens alder og på, at det er begrænset, hvor megen tid, der kan anvendes til prøver. Ved årets festligste sammenkomst, juleafslutningen, talte pastor *Rosenlund*, forhen Indien, nu Høng, ligesom aftenen iøvrigt formede sig på bedste måde, — som den jo altid gør.

Afslutningen efter veloverstået eksamen skildrer „Sorø Amtstidende“ således:

„Sjung om studentens lyckliga dag“, sang man ved translokationen på Høng Studenterkursus i lørdags, og det var en lykkelig dag for de 32 nye unge studenter. Midt på eftermiddagen kunne den sidste tage huen på, og så gik turen gennem byen, på vogne trukket af en traktor og pyntet med sommerens friske løv. Studenterne besøgte lærere og andre i byen, og deres kåde humør kunne kun virke smittende.

Ved 18-tiden samledes de sammen med forældre og lærere til den traditionelle afslutningshøjtidelighed i skolens spisesstue. Ialt deltog henved 100 mennesker i festen, der indledtes med spisning.

Ved kaffebordet sang man „Hvor smiler fager den danske kyst“, hvorefter forstander *J. H. Monrad* talte.

— Translokation betyder overflytning til en anden klasse, og det passer ved denne lejlighed, forsåvidt I nu skal fra en klasse til en anden, ikke mere her på skolen, men i

livets skole, og afslutningen er begyndelsen til noget nyt for jer. Jeg læste fornylig med stor interesse jeres blad „Rostra“, hvori I fortalte, hvad I ville være. Hovedindtrykket var, at langt de fleste af jer var klare over, hvad I ville være. Det er tegn på modenhed, men også på ansvarsfølelse. Der vil dog blive stillet endnu større krav til jer i den kommende tid, men I har i stor udstrækning måttet klare jer selv og arbejdet selvstændigt med tingene, så I er i den henseende bedre rustet end gymnasie­studenter.

Jeres ansvarsfølelse har vel hidtil i det store og hele kun omfattet jer selv. Mit første ønske for jer i dag er, at I må nå de mål, der nu tegner sig for jer, men også, at jeres modenhed og ansvarsfølelse vil vokse både i dybden og bredden, efterhånden som I får jeres egen livsgerning og jeres egen familie, for det vil skænke jer et vist indhold i jeres liv.

Men, fortsatte forstanderen, arbejde og familie alene vil give et spidsborgerligt og flad­bundet liv, og jeg kan nævne et eksempel fra historien, som viser dette, nemlig Frankrig under „borgerkongen“ Ludvig-Filip, der regerede fra 1830—48. Han forsøgte at praktisere dette med arbejde og familie, men hans regeringstid var — som en digter har sagt — „den middelmådige materialismes tid“, og det endte da også med en revolution! Vi kan tage et andet eksempel fra historien: Da det ulykkelige Frankrig efter sit nederlag i 1940 midt i ruinerne prøvede at bygge noget nyt op, var det nye styre klar over, at der måtte noget tredie til: nationen, fædrelandet — med andre ord en følelse af forpligtelse over for en større sammenhæng i tid og rum, ja, over for kultur i allervideste omfang. Og der er trods dette franske styres triste politiske skæbne en dyb sandhed i dette, at noget skal

Studenter 1954.

25-års jubilærer 1954.

supplere det jordbundne og nære.

Det er også det, Kaalund har givet udtryk for i sangen „På det jævne, på det jævne“, hvori han siger, at „med dit håb og med din tro skal du på det jævne bygge op til stjernerne en bro!“ Det er ikke let, men mit andet ønske for jer her i dag skal være, at det vil lykkes for jer, ja, at I fra det jævne og jordbundne kan bygge en bro endnu højere end op til stjernerne.

Forstanderen kom ind på, hvad skolen havde kunnet betyde for de unge arbejds-

mæssigt og som erstatning for deres hjem. Han sagde bl. a., at skolen aldrig kunne blive et hjem, men man havde søgt at skabe en atmosfære af tillid, og hvad de unge havde mistet ved at rejse hjemmefra, havde de vundet i kammeratskabet på skolen.

— I har nu fået jeres eksamen, sagde forstanderen i slutningen af sin tale. I har grund til at være lykkelige for den, og jeg ønsker jer til lykke med den, men jeres eksamenspræstationer er kun en side af jeres evner som mennesker, og det står nu til jer, om I „på det jævne skal bygge op til stjernerne en bro“. Vi har midt i det jævne arbejde i hjemlige omgivelser efter evne og lejlighed søgt at pege på den.

Derefter sang man „På det jævne“, og efter Bjørnsons „Undrer mig på“ holdt en af de nye studenter, *R. Dueholm Christensen*, en tale, der ikke var „jævnt kedelig og middel-mådig“, som han havde bebudet til indledning, men meget fornøjelig!

— Vi vil mindes vore lærere som ganske almindelige mennesker, der søgte at komme i kontakt med os på bedste måde. Der er grund til at sige jer lærere tak, fordi I indgød i os respekt, men på en sådan måde, at vi kunne opføre os naturligt, og vi var glade for, at I ikke favoriserede dem i toppen eller tilsidesatte dem nede i bunden. Vi ønsker lærerne fortsat held og lykke i arbejdet på skolen og håber, at de vil anvende samme fremgangsmåde som over for os. Skolen leve!

Formanden for kursisternes forening „*Erania*“, *Carsten Emil Hansen* fra første års holdet, takkede de nye studenter for godt kammeratskab og ønskede dem til lykke med huen.

Formanden for skolens elevforening, redaktionssekretær *Hans Bagge*, Slagelse, talte

ligeledes om det kammeratskab og venskab, som eleverne havde vundet på skolen, og i Høng-samfundet kunne det fortsætte. For godt arbejde for henholdsvis elevforeningen og elevbladet uddelte han derefter bogpræmier til *Jørgen Bruun Jensen* og *Hans Krog*, og tilsidst motiverede han et leve for 1954-studerne.

„Vær hilset, kammerater“, den danske studentersang, blev sunget, og en fader til en af eleverne, fabrikant *Christiansen*, Slagelse, rettede derefter en tak til skolen. — Jeg har ikke en eneste gang hørt min søn klage over forholdene på skolen, og dette tjener skolen og dens forstander til ære, sagde han bl. a.

En anden af forældrene, fabrikant *Hansen*, Sønderstrup, takkede ligeledes skolen i hjertelige vendinger, og henvendt til eleverne sagde han: — Opholdet her har kostet os forældre mange penge, men samfundet endnu flere, og jeg håber, at I vil føle jer forpligtet over for gaven, som samfundet har givet jer.

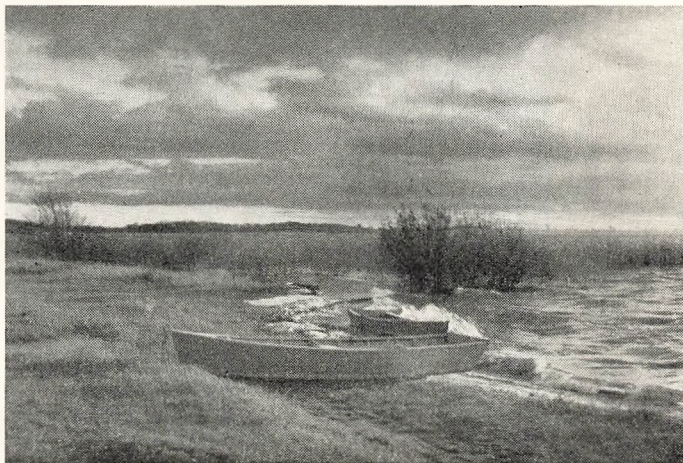
Endnu et leve for eleverne blev udbragt, hvorefter en af lærerne, cand. mag. *Esman Eriksen*, talte causerende om arbejdet på skolen i de forløbne to år, og han rettede en tak til eleverne for godt samarbejde.

Så blev „Sjung om studentens lyckliga dag“ sunget, og forstander *Monrad* uddelte bogpræmier til *Inge Lizzie Frost* for spil til morgensang og til *Grethe Hansen* (II ns.) og *Kurt Rasmussen* (II mn.) for de højeste eksamensresultater. Den sidstnævntes præstation er så meget mere bemærkelsesværdig, som han i kursusperioden lå på sygehuset i et par måneder.

Forstanderen rettede sluttelig en tak til hjemmene, lærerne og det øvrige personale på skolen, og højtideligheden sluttede med „Der er et yndigt land“. Kort efter kørte eleverne til Jyderup, hvor de festede videre.

På førsteårs-holdet har følgende fået bogpræmier: *Mette Rumler*, I ns., og *Svend Bjerum Hansen*, I mn (fra foreningen Norden), *Connie Truelsen*, I ns (fra skolen for flid, og *Eli Nielsen*, I mn, fra boghandler Thorbek for flid). Forstanderen bragte skolens hjerteligste tak til givne af bøgerne.

Elevmødet sidst i august skildres som sædvanligt i elevforeningens beretning. — Søndag eftermiddag deltog vi i realskolens 50 års jubilæum. Un-tegnede bragte som fader til elever i skolen, som leder af nabo- og datterskolen og som sognerådsformand en tredobbelt hilsen. Et solur var det ydre udtryk for alle vore gode ønsker for den skole, vi har så nært og godt samarbejde med.

Sommer 1954.

For skolen er det altid kærkomment at mødes med gamle elever. Efterhånden ikke mindst med 25 års jubilarene. Dels fordi man efterhånden selv er rykket så meget op i årgangene, at man kender en hel del af jubilarene fra universitetet og studenterlivet anno dazumal, dels fordi vi med erfaringens hjælp har fundet nogenlunde ud af, hvordan det bedst kan arrangeres, når de gamle efter de mange års forløb igen kommer hertil. Det viser sig ikke vanskeligt at få kontakter genoprettet eller nyskabt. Der er god fælles baggrund for det. Af de yngre årgange kommer der — det er efterhånden tydeligt — knap så mange her til stedet. Rejsen er dyrere, og Høng ligger ikke lige på ruten hjemmefra til Århus universitet, der tager ikke få netop af vore elever. Men gennem februar-sammenkomsten i København får vi alligevel forbindelse med mange flere, navnlig naturligvis af de studerende årgange i København. Desuden finder ikke få herved første søndag i december til skolekomedien, ligesom man bogstavelig ikke kan komme een gang til København uden i latinerkvarteret at løbe på gamle elever, hvad enten det så bliver til et venligt nik eller en sludder om, hvordan det står til.

Og formålet med denne beretning er netop at give en lille sludder om, hvordan det står til og om, hvad der er sket siden sidste 1. november, den dag, hvor redaktionen må slutte, for at trykkeriet kan have årsskriftet færdigt, dette bindeled mellem alle os, der på en eller anden måde har forbindelse med „gymnasiet“ i Høng. Og når De læser dette, er der gået så lang tid, at det er naturligt at slutte denne hilsen fra skolen med tak for venlighed i det forløbne år og med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Deres

A. T. og J. H. MONRAD.

Bladbud, cand. med. Olsen

En Høng-student fra 1944, *Aage Olsen* fra Knudstrup, tog i sommer medicinsk embedseksamen. I en fornøjelig samtale med „Nationaltidende“ (Otto Walsted) har han fortalt om de mellemliggende år. Vi tillader os at gengive den her.

... OM DAGEN sad han oppe på ejendommens fælles tørreloft og læste ved sollyset, der faldt ind gennem en åben skråluge, i sine medicinske lærebøger. Når skumringen faldt på, kom Ingrid, hans unge kone, op på loftet med en petroleumslampe, for at han kunne læse videre uden at blive forstyrret af børnenes larm nede i lejligheden. Ud på aftenen gik han så ind på den arbejdsplads, der gav den lille familie det daglige brød, og arbejdede der til kl. 2 om natten ...

Forleden blev han læge med 1. karakter. Han er kun 28 år gammel, har kone og tre børn, og i seks år studerede han til den eksamen, han nu har fået, samtidig med, at han var bud på et dagblad, med aften- og nattjeneste.

Han har i den tid ikke fået læst en eneste bog, som ikke var en af studiets lærebøger, han har ikke været i teatret, ikke drevet sport — men alligevel siger han: — Selv om jeg nu har en hel del til gode og føler, at jeg må have indhentet en del for at blive en rigtig *menneskelæge* — det er ikke mindst de bøger, jeg ikke har fået læst — så har jeg alligevel slet ingen fornemmelse af, at jeg er blevet snydt for noget. Men det skyldes vel nok, at jeg har haft konen og ungerne. Det giver en fantastisk ro i tilværelsen, at man tidligt i livet har fået opfyldt *den* del af fremtidsdrømmene. Men, naturligvis, havde min Ingrid og børnene ikke været sådan, som de nu *er*, var det slet ikke gået ...

Han er en af de et hundrede og elleve medicinske studenter, som indstillede sig til lægeeksamen i denne omgang. Han er ikke et enestående tilfælde uden sidestykke. Men net op et *eksempel* på, hvordan en ung mand i vore dage kan nå sit livsmål trods vanskeligheder, der i tidligere tider ville have taget modet fra enhver.

Da bladbud *Aage Olsen* fik sin 1. karakter — endda med overskud i points — at vide, mærkede han for første gang i alle de mange studieår, hvad en besvimelse vil sige.

— Og jeg har endda i alle de år ikke taget én ferietablet for at holde mig gående, eller en sovetablet for at falde i søvn efter nattearbejdet på bladet! sagde han bagefter.

Der var måske heller ikke ligefrem megen tid til at sove?

— Tid var der vist egentlig ikke, hvis jeg skulle have taget det hele rent skematisk for at nå frem på den kortest mulige tid. Men jeg har nu altid fået mine 7—8 timers søvn i døgnet.

Jeg ville jo kun være læge, og ikke en *Napoleon*, som kunne nøjes med to timers søvn.

For mig ville det ikke have betalt sig at knappe af på søvnen. Man husker dårligt, hvad man læser, hvis man har søvn til gode — arbejder på alle måder dårligere, synes nu jeg.

Olsen går med manuskript på bladet.

Napoleon mente vist noget andet. Men han endte da også som fange på St. Helena, og jeg håber at ende som landlæge i Vestsjælland. Det er ligesom mere hyggeligt.

— Hvorfor netop Vestsjælland?

— Fordi det er der, jeg kommer fra. Og dér, de rare mennesker bor, som gjorde det muligt for mig at studere færdig.

— Var det nu ikke Dem selv, der gjorde det gennemførligt, fordi De sled godt i det med udenomsarbejde hele studietiden?

— „Det er ikke mig, det er min kollega“, var der en gammel vittighed om tjenerne på en kafé, der hed. Og skal vi i denne forbindelse tale om „mig“ — så må det være „min kone“.

Men der er altså en læge på min barndomsegn, og forstanderen for studenterkursus i Høng, der kautionerede for mig, da jeg var nået et stykke frem, så der blev penge til at køre videre.

Mine kone, min mor og mine bedsteforældre derhjemme i husmandshuset, de hjalp også, alt hvad de kunne. Ingen af dem har nogensinde haft meget af, hvad man kalder rigtige penge, mellem hænder. Så det var så meget mere smukt af dem, synes De ikke? Min mor har gennem hele studietiden hjulpet mig meget med boghandlerregningerne, skønt hun selv måtte slide i det for at skaffe pengene.

— Hvad har De så i grunden selv bestilt, ved siden af at læse medicin?

— Jeg har vasket op på hovedbane-gårdens resturation, været garderobemand på Bellevue-Stranden, arbejder på Tuborg, sammentæller i Ligningsdirektoratet — og de sidste seks år bud på Nationaltidende. Det var det bedste job, jeg kunne få. Jeg fik lov at få aftenarbejdet, så jeg kunne passe de kurser og laboratorieøvelser om dagen, man ikke kan komme udenom. Det blev endda ordnet sådan, at jeg kunne få min praktikantuddannelse på kommunehospitalet om dagen og tjene penge på bladet som bud om aftenen og hver søndag.

— Var det ikke lidt underligt at gå på kommunehospitalet som en slags læge om dagen, og så om aftenen „springe bud“ på et blad?

— Egentlig ikke. Jeg har faktisk nydt at være et dobbeltmenneske. At løbe med et

manuskript på bladet, eller i ny og næ fare op efter en øl og et stykke ostemad fra kantinen, når journalisterne sad og skrev dagens stof, så maskinerne glødede, og de ikke havde haft tid at gå hjem til middag — det er da ikke mindre menneskeværdigt end at springe efter instrumenter og sygejournaler på et hospital. Selv om bladbude ikke har hvide kitler på. Dem ville vi bare snuble i på trapperne, så stærkt det går!

— Hvad har i grunden Deres kone og de tre børn, sådan i tidens løb, sagt til, at De aldrig var noget for familien en aften eller en søndag?

— Hvad min kone har sagt? — Hæng bare i, Aage! sagde hun. Ungerne vrælede godt nok, da de var små, men det var nok mere ondt for tænder end længsel efter far. Når det blev for galt med skræleriet, var det, jeg måtte op på tørreloftet for at læse i fred. Men lille Ingrid — nu læser hun det vel ikke og bliver fornærmet, fordi hun tror, jeg kritiserer hendes størrelse? — men, altså, søde Ingrid, for det er hun, forelskelsen er fra min side ikke fordampet det mindste fra overfladen, selv om familielivet på grund af travlheden har været en smule unormalt — hun kom op på tørreloftet med god mad. Den *måtte* under de omstændigheder være lavet så billigt, som overhovedet muligt. Men hun er en lille trolde-heks, er Ingrid — også til at lave mad af ingenting.

— De må have været meget ung, da De og Ingrid blev gift. Og fremtidsudsigterne mere end uvisse. Ville De nu ikke, hvis De som læge stod overfor et lignende tilfælde mellem Deres patienter, kalde det *ansvarsløst*?

— Det har jeg selvfølgelig i vågne nætter spekuleret på. Men, nej, det er ikke ansvarsløst at gifte sig meget ung, selv om der ikke er meget i brødkassen. Når man vil hjælpe hinanden, også med det økonomiske, har man lov til at have bløjet tro på, at det går nok. Og det var i virkeligheden at være *ansvarsbevidst* overfor sine muligt tilkommende børn. Børn skal fødes af unge forældre. Det giver ved selve fødselen de sundeste og mest udviklingsdygtige børn. Dertil kommer, at forældrene får glæden af at se børnene vokse op, medens de selv er unge og kan være kammerater og „lege med“. Og al den fornøjelse, der kommer ud af det — den er vist ikke blot en egoistisk glæde for forældrene, den præger rent psykisk børnene gennem opvæksten. Glade forældre giver gladere børn — mon der ikke er noget om det.

— Men så er der spørgsmålet om de lange tider, fru Ingrid og de tre børn må have været alene, medens stud. med. og bladbud Olsen enten var på bladet eller studerede i op-højet ensomhed på tørreloftet?

— Det er vel desværre ikke enhver, hvis kone hedder Ingrid!

Men jeg tør garantere, at jeg har aldrig i alle de seks år hørt et ondt ord fra „fokeforsamlingen“, fordi jeg var så lidt for hele bundtet.

— Skal man være asket eller spartaner for at gennemføre et studium under de omstændigheder?

Spartaner vil jeg meget nødig beskyldes for at være. For de kløede deres børn systematisk. Og selv om der kan have vanket nogle klaps, når de hylede for meget — så havde jeg jo altid tørreloftet at gå op på.

Og hvad det asketiske angår. For at sige det rent ud, som mange unge studenter tænker i vore dage, da halvdelen af de studerende er gift — så havde det gjort den koncentrerede læsning meget vanskeligere, måske umulig, hvis jeg ikke havde haft kone og børn.

Hvad selve den materielle livsførelse angår — vi har ikke sultet os blege. En gang imellem har vi været i biografen, vi har radio, som min kone holdt meget af at lytte til,

når hun sad og syede sit og børnenes tøj, medens jeg var på arbejde eller studerede. Vi har også fået en pilsner om søndagen. Og kom jeg hjem og var nervøs og overarbejdet kl. 2 om natten, sagde Ingrid hver gang: — Jeg har gemt en øl til dig! Det er et bedre sovemiddel end alle de væmmelige piller, som du endelig ikke må komme ind på at tage!

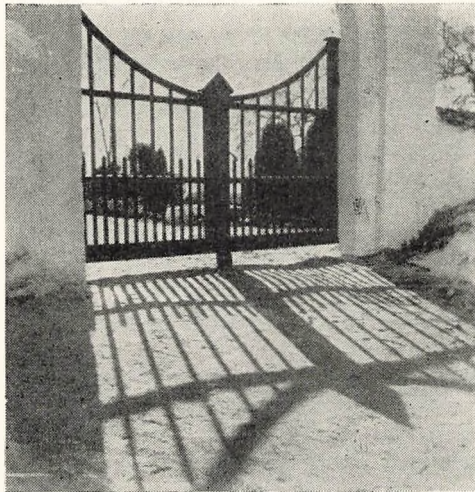
Professor *Knud O. Møller* siger forresten det samme i sin lærebog, som jeg har måttet opgive til eksamen, så han og min kone er fuldstændig enige — professoren anbefaler også et lille glas cognac, det har der endnu ikke været råd til. —

— Og hvad sker der nu?

— Jeg skal til Holbæk, på sygehuset, et år. Først til september, så foreløbig er jeg stadig bud på Nationaltidende. Jeg må lukke ørene, når mine bud-kolleger kalder mig „dr. Olsen“. Studiegælden skal betales, og jeg begynder med min budløn. Bryder mig forresten heller ikke om at blive skilt fra kammeraterne så brat. De har været storartede hele tiden.

Senere skulle jeg så gerne blive læge på landet, med lidt lejlighed til at nyde naturen, jagt o. s. v.

Jeg mangler jo sådan lidt i soldyrkelse og den slags, fordi jeg har siddet og læst som en bleg asparges, når jeg ikke var bud. Men, når jeg kunne komme til det, satte jeg mig i et af de store åbne vinduer i bladets vestibule og slikkede solskin, medens jeg læste. Ingrid siger, at jeg er næsten solbrændt. Men når hun så antyder, at jeg måske hellere har villet sidde i vinduet end løbe op og ned ad trapperne for at passe mit bud-job, — så er det, vi sender børnene i seng. De skal ikke høre deres far og mor sige grimme ord til hinanden. —

Fra – om – til gamle kammerater!

1930 *Nysproglige:*

Ellen Sophie Berthelsen beretter: Jeg fik tandlægeeksamen 1935 og var derefter ansat som tandlægeassistent i Vordingborg fra 1935—37, i Næstved fra 1937—39 og i Viby ved Aarhus fra 1939—40. Gift 1939 med civilingeniør Tage Berthelsen og har tre børn. To drenge på 14 og 12½ år og en pige på 10 år. Har helliget mig hjem og børn helt fra 1940—46, og derefter forenet det hjemlige med tandlægegerningen som halvdagsassistent ved Aarhus komm. skoletandklinik fra 1946 og er stadig ansat der, idet jeg dog har haft en afbrydelse på 2 år, hvor hele familien var i Burma, hvor min mand var beskæftiget med flyvepladsarbejde.

Einar Espersen. 1937 lægevidenskabelig embedseksamen (laudabilis). Alsidig uddannelse på hospitaler i provinsen og København. Specialistanerkendelse (lunge-tuberkulose) 1950. Dr. med. 1951. Overlæge ved Faksinge sanatorium, Præstø, marts 1954.

Stig Holm. Juridisk embedseksamen 1954. Har været ansat i Københavns magistrats 3. afd.

Thorkild Jensen. Født 1912, nysproglig student 1930. Efter grundig forberedelse juridisk embedseksamen i januar 1942. I februar og marts s. å. ansat i statens ligningsdirektorat. Fra april 1942 i statens jordlovsudvalg. Fra september 1942 til juni 1946 ved udvalgets kontor i Tønder. Derefter ved udvalgets kontor i København, og der er jeg stadig, fra april 1950 som fuldmægtig. Gift og har 2 drenge. — Denne levnedbeskrivelse kan optrykkes uden ændringer og tilføjelser ved 50 års jubilæet.

Mikkel Lund. Han skriver i et brev til Dagmar Simonsen, som har indsamlet oplysninger: 1937 blev jeg cand. jur. og straks derefter sagførerfuldmægtig i Frederikssund. 1938 søgte jeg tilbage til min sønderjydske hjemstavn og var derefter 3½ år sagførerfuldmægtig i Haderslev. Efter at jeg i 1941 havde fået sagførerbestalling, søgte jeg ind i rigspolitiet og var politifuldmægtig i Toflund fra 1941 til 1946. Siden 1946 har jeg som politifuldm. i Sønderborg haft min bopæl her ved foden af Dybbøl Banke. Og her vil jeg egentlig helst blive til mine dages ende. Nogen skønnere plet findes der ikke for mig. Ved siden af mit arbejde i politiet har jeg siden 1951 haft et ekstrapjob som formand for huslejenavnene i Sønderborg købstad og politikredsens øvrige kommuner. Siden krigen har jeg tilbragt alle mine ferier på rejser fra det skotske højland til Attikas sydspids og fra Trondhjem til Sicilien, Corsica og Marrakesh i Nordafrika. Men det er ikke ufarligt at rejse! I fjor traf jeg min nyerhvervede kone på en tur til Italien, Grækenland og Jugoslavien. Vi drak da dus på Erechteion i en ædel drik, som jeg havde været så forsynlig at medbringe fra Napoli, eftersom der (bortset fra hr. Sokrates' giftbæger) ikke finder udskænkning sted på Akropolis. I år blev vi viet i Gråsten slotskirke. Til beroligelse for gamle kammerater kan jeg dog oplyse, at min ægteviv hverken er græsk eller katolsk, men er brav sønderjyde fra Nordborg av.

Hennig Buhl Nielsen. 1930—33: Arhus Universitet — dansk og engelsk. 1933—38: Københavns Universitet — skoleembedseksamen med ovennævnte fag. 1938—39: Militærtjeneste, vikariat ved Vestjysk Gymnasium, Tarm. 1939—46: Ansat ved Fyens Studenterkursus, Odense. 1946—: Adjunkt ved Statsskolen Vestjysk Gym-

nasium, Tarm. Herudover: Kursus-, aftenhøjskole- og foredragsvirksomhed. Oversætterarbejde (amerikansk og engelsk skønlitteratur). Studieophold Oxford. 12. juli 1942: Gift med Ellen Schack Petersen, Tommerup. Fire børn, to drenge og to piger.

Henning Normann beretter: I 39 blev jeg polit. og kom til at arbejde i Statistisk Departement. Jeg har stadig tilknytning til Departementet, men det flaskede sig således, at jeg kom til at arbejde i FAO i Washington fra 1947 til 1950 og i Rom siden sommeren 1951.

Henning Petersen. Skoleembedseksamen 1938, eksamen fra Statens Biblioteksskole 1943. Ansat ved Svendborg by- og amtsbibliotek fra 1. aug. 1943, derpå ved Kalundborg bibliotek siden 1. april 1944. Gift 21. septbr. 1943 med sygeplejerske Elly Jørgensen (datter af biografejer Jens Visti J., Aalestrup).

Dagmar Simonsen, f. Jensen. Efter juridisk embedseksamen i januar 1938 blev jeg ansat i direktoratet for patent- og varemærkevæsenet, patentafdelingen, hvor jeg stadig er — siden 1946 som ekspeditionssekretær. Samtidig har jeg været sekretær i forskellige kommissioner og udvalg indenfor denne specielle gren af juraen. Jeg glæder mig til at gense samtlige jubilarer i Høng til sommer.

Thyge Sørensen. Efter studentereksamen i 1930 ansat i Livsforsikringsaktieselskabet Hafnia fra 1. febr. 1931. Der gik jeg på forsikringsskole til 1933. Fra omkring 1937 begyndte jeg for alvor at læse jura, og det resulterede i en ganske pæn eksamen i maj 1943. — Fra 1. september 1945 ansat som sekretær i Statens Ligningsdirektorat, hvor jeg fra 15. maj 1951 avancerede til fuldmægtig, og fra samme dato har jeg gjort tjeneste ved Amtsligningsinspektoratet for Københavns amt, hvor jeg endnu er.

Karen Vedde. Efter studentereksamen var jeg lidt huslig — så et par mdr. i Wien — filosofikum — atter hjemme i huset og kunne ikke rigtig finde ud af, om jeg ville i gartnerlære, men havnede i stedet for i boghandlerlære. Udlærte foråret 1936. 1939 på provinsboghandlerfagskole. Herefter forskellige stillinger. Efter krigen 4 mdr. i Tyskland (Fredsvennernes hjælpearbejde) og 9 mdr. i England. Købte i 1950 boghandel i Stubbekøbing. Solgte den i 1952 for at overtage Poul Helms boghandel i Nykøbing S., som jeg døbte om til Karen Veddes boghandel.

Matematikere.

Georg Engelsted. Engelsted har sendt et brev fra sit domicil i Ebeltoft: Ja, hvordan er tiden gået, siden man slæbte sig igennem til en kneben studentereksamen? Jeg gik på Den jydsk Handelshøjskole og tog eksamen fra det etårige dagkursus. Så fik jeg plads i ca. 1 år hos en revisor i Vejle og kom derefter tilbage til Grenå, hvor jeg blev ansat på kontoret på svineslagteriet. I 1938 overtog jeg min faders forretning, som jeg solgte i 1946, da jeg fik ansættelse på dommerkontoret her i den lille idylliske by Ebeltoft, og hvor jeg efterhånden er avanceret til assistent.

Hans Jacobsen. Fængselsbetjent i Vridsløselille.

Hans L. Kleiminger: Kontoruddannelse. 1. april 1935 vagtmester i Falcks Redningskorps. Cand. jur. 1944. Fuldmægtig i Helsingør.

Johannes Larsen: Civilingeniør 1937 med speciale i jernbeton. Gift 1940 med Ruth Seidenfaden. 1937—38 Københavns kommune. 1938—40 afdelingsingeniør i Vejle kommune. 1940—47 selvstændig entreprenørvirksomhed. Fra 1948 rådgivende virksomhed m. m.

Jens Mainburg. Efter Høng Gymnasium gik jeg de normale 4½ år på „Den tekniske Højskole“. I februar 1935 blev jeg polyteknisk kandidat med 1. karakter. November 1936 fik jeg ansættelse på gummifabriken Schønning & Arvé, hvor jeg stadig er. Gift november 1941 med Ester Tarp, to børn.

Eyvind Bech Sørensen. Han skriver bl. a.: En levnedbeskrivelse — — Kan du huske, vi var en 3—4 stykker i gymnasiet, der altid kaldte hinanden Hansen? Det kan du sikkert ikke, men det var der altså, og grunden til denne fællesbetegnelse var, at vi ved dybsindig gransken havde måttet gøre den beklagelige selverken-

delse, at vi var gennemsnitsmennesker (disse måtte set med statistikerens øjne hedde Hansen).

Og sådan kunne jeg passende have fortsat med at kalde mig, for jeg har fortsat med at være gennemsnitsmand og ikke foretaget mig ting, der har gjort mig fortjent til optagelse i den blå bog. Min største og eneste fortjeneste er, at jeg i ny og næ for nogle tørstige sjæle har fremført visen om hr. Baldrian til eget guitarakkompagnement.

Men vi må vel til historien, der begyndte med, at jeg sagde hold kæft! Det var til min far, og så sendte han mig til Høng, og så kender du jo nogenlunde, hvad der skete, indtil jeg blev polyteknisk kandidat. Bortset fra een sygedag og de traditionelle ferier har jeg hver dag mellem kl. 8,15 og 16,30 (lørdag 8,15—12) hvilet mit legeme på en stol hos TITAN, og resten af tiden har jeg dyrket Wein, Weib und Gesang.

De to sidste discipliner affødte, at jeg for 5½ år siden indgik ægteskab med en vidunderlig kvinde, der dermed afgav en, såvidt man kan skønne, strålende karriere som jurist. Hun har født mig en søn, der er så dejlig, at jeg ikke kan lade være med at sende dig et billede af ham.

P.S. Hvis du mener, det kan have interesse at have en autentisk beretning om, hvad jeg laver på Titan, kan du fortælle, at jeg er afdelingsingeniør og hovedsagelig beskæftiger mig med salg og de administrative opgaver, der er forbundet dermed. At dermed følger en til tider stærk levevis og afsavn af fritid til salgs- og reklamemæssige studiekredse etc. er nødvendigt i dag, hvis man vil være med i dansen om guldkalven. Jeg laver forresten også udstillinger og sådan noget. Kom ind på polyteknisk læreanstalt en af de første 8 dage og se, hvad Titans stand byder på.

Thomas Sørensen. Efter vel overstået eksamen og derpå følgende (fest-) rus, der varede så længe, at min ansøgning om optagelse på Landbohøjskolen kom for sent, frekventerede jeg et år Polyteknisk Læreanstalt — sådan hed den dengang — sammen med Eyvind Bech Sørensen og Johannes Larsen. På grund af de dengang dårlige udsigter for polyteknikere søgte jeg året efter atter ind på Landbohøjskolen og fuldførte veterinærstudiet på nogenlunde normal tid.

Købte praksis i Sindal en uge før jeg fik min embedseksamen og måtte derfor forlade min praksis en hel dag for at rejse til hovedstaden og gå op i sidste fag. Det var vist et lidt voveligt eksperiment, men jeg sidder her da endnu og befinder mig rigtig godt derved.

De første 2 år her som ungar, men det var for anstrengende, så jeg tog mig en kone og har med hende 3 børn, hvoraf den ældste — en dreng — vil sælges til Juventus, og den ældste af pigerne vil være solodanserinde på Det kgl. De ligner altså godt nok faren med mest at have det i benene.

Har iøvrigt ikke gjort nye udgaver af verdenshistorien nødvendige, men naturligvis været i de fleste stedlige bestyrelser, men årene er jo begyndt at melde sig, og nøjes nu med formandsposten i Hjørring amts dyrlægeforening.

H. Roesdahl skriver bl. a.: Jeg har slået efter i „Den danske lægestand“ og set, at jeg ikke har oplevet noget særligt. Min kone er også læge, og sammen har vi praktiseret som landsbylæger i Tandslet på Als fra 1941, og vi befinder os stadig udmærket ved at beskæftige os med mennesker, som har det mindre godt. Ja, så står der også D. r. K. M. T. 46 — H. VII. Fr. M. 45 — Sv. r. k. F. 2, 46 (Dansk røde kors mindetegn for krigshjælpearbejde 1939—45, Norske Kong Haakon VII's frihedsmedalje, Svensk røde kors fortjenstmedalje. Red.s anm.) — men det må vist være for at gøre det sværere.

Af andre vigtige ting er vist kun at meddele, at jeg ikke så sjældent ser Mikkel Lund. Det kunne være morsomt at se gamle venner igen; jeg kommer til Høng, hvis det er muligt.

1944 *Svend Brander* fortæller: 1944—45 syslede lidt med journalistik og fandt ud af, at jeg hellere måtte lade være. Var så i Tyskland i tjeneste hos englænderne, blev

soldat 1946—47 og derefter ansat i et speditjonsfirma. Efter et mellemspil med forsøgsvis og senere afbrudt HD-studium ledsaget af korrekturlæsning på „Børsen“, ind i flyvevåbnet som civil tjenestemand; nu materieforvalter beskæftiget med flyvevåbnets speditjonsforretninger. 1952 et år i Frankrig som kontaktmænd på amerikansk flyvestation. Benyttede lejligheden til at hilse på Vesteuropas hovedstæder. 1953 sommerferie i Island med kone og barn — gift 1949 med islænding. Adr.: Kalkager 12, Hvidovre, Valby.

Flemming Linde. Direkte fra Høng på tandlægeskolen, hvor studiet blev gennemført på normaltid, 1. del dog med meget ringe overskud, som gyldig undskyldning kan vel gå, at al regelmæssig undervisning blev suspenderet den 19. september 1944, og studiet blev gennemført uden forelæsninger, frivillig manuudktion, bl. a. i Nyhavn, var eneste mulighed. Efter afsluttet eksamen i 1948 ansat som assistent i Odense i eet år, hvorpå eet år i København. Efter opnået praktiseringsret, autorisation eller som det hedder fint jus practicandi, fik jeg stilling som tandlæge i den svenske folketandpleje i Värmland i 3½ år. Derfra hjem til danske forhold igen den 11. januar 1954 som selvstændig praktiserende tandlæge i Hirtshals. Jeg opgav ungarletilstanden under rationeringen, nemlig den 30. december 1945 og fik en søn den 7. juli 1947, altså passende, næste dito ankom på min fødselsdag den 27. december 1949 og større er familien ikke endnu.

Om andre fra årgangen kan jeg oplyse, at *Ferd. Schultz Olsen* ikke kunne lade min kones søster gå i fred og meldte sig ind i samme familie, man skulle vel ellers mene, at een Høngstudent skulle være nok for en normalfamilie, men denne er selvfølgelig også lidt udover det almindelige. Han har haft forskellige kontorstillinger bl. a. hos Christiani & Nielsen, men er nu ansat hos General Motors, har to børn, en dreng og en pige, samt en kone, der er lærerinde, bor i Herlev i et dejligt rækkehus.

Om *Niels Hedeager Sørensen* ved jeg at fortælle, at han kom ind på tandlægeskolen i 1947 og fik eksamen i 1951, har været i Sverige, men arbejder nu i Middelfart hos en privatpraktiserende tandlæge.

Povl Chr. Larsen skriver: Sender hermed en hilsen til kammeraterne fra 1944. Til sommer har jeg været i Landmandsbankens afdeling i Kalundborg i 10 år. Jeg blev gift i maj 1951, og vi har en dejlig dreng på knapt 2 år. I år har det jo så været jubilæumsår, men efter hvad jeg har kunnet forstå på Næsvang, var der ikke mange, der mødte op fra den årgang. Vi var i bankens sommerhus i Rørvig og udeblev derfor. Adr.: „Fjordbo“, Melby Nordstrand, Kalundborg.

Peter Næsvang fortæller: Efter endt eksamen var det min mening at studere jura, blev derfor immatrikuleret ved universitetet og fik det obligate håndtryk af rektor magnificus. Det blev da også alt det, jeg fik snuset til denne institution. Jeg fandt hurtigt ud af, at det ville blive en altfor bekostelig historie at have mig „gående“ i København med al mulig udsigt til et negativt resultat, så jeg valgte kontorvejen — og kom tilfældigt på en handelsmølle i Slagelse. Her blev jeg til efter veloverstået handelsskoleeksamen i 1946, hvorefter jeg søgte til København, hvor jeg fik ansættelse på et skibsmægler- og rederikontor. Herfra vendte jeg imidlertid efter ca. ½ års forløb tilbage til min „gamle“ stilling i Slagelse, da jeg her blev budt sådanne lønvilkår, at jeg ikke kunne stå for det. Jeg kunne iøvrigt heller ikke „få vejret“ i København!

Snart efter min tilbagekomst til Slagelse blev jeg indfanget af det såkaldte „svage køn“. Siden den tid har jeg været absolut fri for at have spekulationer over, hvad jeg skulle/matte foretage mig om aftenen!

I foråret 1949 var jeg i 3 måneder på Den danske Købmandsskole i London. Omkostningerne til dette ophold fik jeg eventyrligt dækket ved Hjælp af legater på ialt 2100 kr.! Ca. 30 kr. mere end det faktiske ophold kostede! Af udenlandsrejser er det ellers kun blevet til såkaldte ferieture til Sverige, Norge og Tyskland—Tjekoslovakiet (1947).

Som I sikkert husker, var jeg alt for interesseret i politik. Denne raptus forfulgte mig til Slagelse, hvor jeg var formand for Slagelse K.U. i ca. 4 år fra 1945—49

og amtsformand i Sorø amt 1947—49. Bortset fra en bestyrelsespost i vælgerfor-
eningen beskæftiger jeg mig ikke mere med politik, — jeg blev for stopfodret ...
Da jeg efterhånden måtte til at tænke på, at der også var noget, der hed giftermål,
etablerede jeg mig 1. november 1949 i korn og foderstoffer agentur. I for-
året 1953 tog jeg varemæglereksamen fra Handelshøjskolen og fik sidste efterår
beskikkelse som statsautoriseret varemægler. Jeg føler mig fortsat særdeles vel-
tilpas i kornbranchen.

Blev gift september 1950 med jordens sødeste kone, som er mor til mine 2 dejlige
drengene på henholdsvis 3 og ½ år. Jeg er rig, kan I forstå ..."

Om andre af årgang 1944 beretter Næsvang:

Arne Vincentz: Korrespondent i engelsk, tysk og fransk på porcelænsfabriken
„NORDEN“. Underviser 3—4 gange om ugen på aftenskole i fransk. Har været
gift 6—7 år — ingen børn endnu, men venter sig en glædelig begivenhed til jul.

Johs. Andersen: Blev cand. jur. sidste sommer, er p. t. soldat i Næstved.

Ingrid Bruhn: Formenes at have afsluttet lægestudiet i sommer. Vil være kirurg.
Ugift.

Dan Larsen: Journalist ved Kristeligt Dagblad.

Egon Nøhr Poulsen: Gaardejer på Stevns, gift med *Kirsten Poulsen* og har 4 børn.

Tychsen: Siges at have afsluttet cand. oecon-studiet i Århus.

Gertrud Knudsen: Gift med brandinspektøren i Roskilde *Jens Johan Jensen* (år-
gang 1941).

Arne V. Rasmussen: Det var jo min agt at studere til civilingeniør, hvorfor jeg i
1944 begyndte på adgangseksamen til polyteknisk læreanstalt. Årene 1944—45 var
jo fulde af begivenheder, så der blev ikke så megen tid til studier, hvorfor jeg
ikke opnåede den dengang nødvendige høje eksamenskvote. Jeg gjorde derfor
op med mig selv og valgte militærvejen. I 1947 blev jeg indkaldt til ingeniørregi-
mentet. I 1948 blev jeg gift med en sød pige, der hedder Grethe. (P.S. Hun er
forøvrigt mor til vores nu 6-årige pige Marianne). I løbet af 1948 blev jeg klar
over, i hvilken retning mine ønsker gik, hvorfor jeg søgte optagelse på flyve-
skolen. Af en eller anden utrolig grund bestod jeg alle de forskellige optagelses-
prøver, og i januar 1949 meldte jeg mig så til uddannelse. Hvad der er endnu
mere utroligt, jeg klarede alle de forskellige faser på flyveskolen og blev så i
foråret 1950 udnævnt til militærflyver. Derefter var jeg et stykke tid i en Spitfire-
eskadrille. Så kom jeg tilbage til flyveskolen, men denne gang som instruktør. Den
første måned blev brugt til gennemgang af et instruktørkursus. På dette kursus
havde jeg forøvrigt et lille uheld. Jeg var startet med en lille KZ-2'er for at lave
en smule kunstflyvning. I ca. 700 meters højde begyndte jeg så med en „højre-
rulning“. Da jeg var færdig med manøveren, sagde motoren „put-put“, og propel-
len løb så kedeligt langsomt rundt. Jeg forsøgte lidt af hvert, og tilsidst dykkede
jeg nærmest lodret for at få motoren igang igen. Intet hjalp, så jeg måtte se mig
om efter en nødlandingsplads. Desværre var der ingen, og hjem til flyvepladsen
kunne jeg ikke nå — og det var jo ret indlysende, at jeg skulle ned. „Landings-
pladsen“ blev eng, nærmere betegnet en å. Som der bagefter stod i en avis: „Ma-
skinen blev en del molesteret.“ — Begge vinger var revet af, halepartiet ødelagt,
understellet knækket, propel og motor smadret, men ellers var der ikke sket noget
særligt. Selv slap jeg med en skramme på albuen — og 1/1 flaske cognac i bøde
for „at lande udenfor flyvepladsen“.

Senere var jeg en kort tid i en jet-eskadrille og kom derefter tilbage til flyve-
skolen. Jeg var så heldig at blive optaget på flyvevåbnets første officersskole og
blev efter gennemgangen af denne i 1952 udnævnt til flyverløjtnant af første grad
(kongelig udnævnelse, tjenestemand med pension og alt det der). I år er jeg så
blevet udnævnt til kaptajn løjtnant. Desværre er det småt med flyvningen, idet jeg
nu i lang tid har „fløjet skrivebord“, for tiden i forsvarsministeriet. Adr.: Gl.
Kirkevej 10, Kastrup.

Inge Suhr J. Frederiksen fortæller: Fra Høng kom jeg et år på Aurehøj — ville
have været Tandlæge. Det var en sær fornemmelse at komme på en pigeskole. —

Resultatet var, at jeg nok blev student igen, men samtidig forlovet. Vi har nu snart været gift i 8 år; jeg har en vældig rar mand, han er gartner, og vi bor nær Birkerød på en frugtplantage med æbler og kirsebær. Vi har to børn, Birgit på 6 og Henrik på 4 år.

Om *Karen Gyldenkærne* kan jeg fortælle, at hun først var nogle år på kontor, kom derefter til Vordingborg seminarium, hvorfra hun i sommer blev lærerinde. Hun blev gift i maj i år, hedder nu fru Sørensen, hun har fået en meget tiltalende mand. Han er også lærer, og de er begge ansat i Stubbekøbing.

Kirsten Skafte er blevet husholdningslærerinde på „Den Suhrske“.

1949 Borchersen beretter: *Rigmor Holm* var boghandlermedhjælper på Samsø. Senere blev hun gift Seidelin og er nu bosat i Horsens, hvor hun efter sigende har fået en datter.

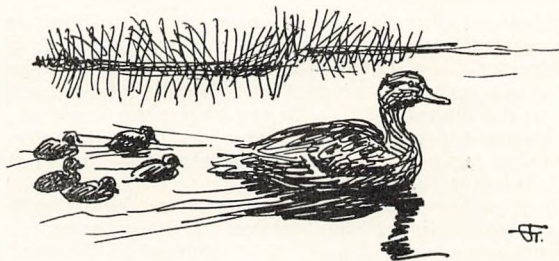
Kirsten Stærmose blev uddannet som massøse. Det tog vist to år. Hun har siden passet børnelammelsespatienter med stort held og været i Grønland i samme anledning nogle måneder.

Grethe Petersen — gift Sandbjerg — se årsskrift fra sidste år. Siden da bosat en tid på Samsø og nu igen i København, hvor hun i fællesskab med Mogens har købt et smukt hus i Dragør.

Niels Borchersen læser jura i København. Efter med stort held at have fremtryllet en 2-værelses lejlighed gift i foråret 1953 med en yngre dame fra Samsø (ikke Hansigne!). Med samme dame har jeg i år fået en søn, hvis sparsomme hårvækst og støjende optræden foreløbig lader ane, at han vil slægte sin fader på.

Stud. mag. *Arne Dinesen* skriver: Blev gift sidste år, min kone hedder Birthe. Har sneglet mig til en førstedel i foråret og håber nu at komme lidt hurtigere til en endelig eksamen. Sommeren 51 var jeg på Grønland, 1952 i Stockholm for at tælle små dyr fra bunden af Stillehavet og i denne sommer i Frankrig og Italien på en motorcykel, der ikke kunne fjedre. De bedste hilsener fra Arne Dinesen. Adr. Kastanievej 15, Holte.

Marie Eising skriver: Vinteren 1949—50 tilbragte jeg på Askov højskole. Fra 1. juli 1950 til juli 1953 var jeg elev på biblioteket i Vejle, uddannelsen afsluttedes med 1 år i København. 1953—54 på Statens biblioteksskole, så nu er jeg altså bibliotekar og har som sådan været i 2 mdr. ved Westminster Public Libraries i London. For tiden er jeg vikar for hospitalsbibliotekaren i Vejle. I ferierne har min søster og jeg turet rundt i Europa. Adr.: „Mosevang“, Jelling.

Årsberetning for »Erania«

31. OKTOBER. Den nye sæson indledtes med en dialektaften, hvor alle landets egne var godt repræsenteret. Aftenens underholdning blev suppleret af *Viktor Larsen* med et parti af „Jomfruburet“ samt *Jeppe* i baronens seng, udført af *Ragner Dueholm*. Endelig dannede et læsestuebal en vellykket afslutning på en helt igennem vellykket aften.

7. september. Filmaften. Der vises følgende film *Gården hedder Vikagardur*, som gav et glimrende indtryk af dagliglivet på en færøsk gård, og filmen *The Highlands of Iceland* med vidunderlige farveoptagelser fra det islandske højland. Ingen af filmene gav stof til diskussion, men alle var enige om, at det var en smuk og interessant oplevelse.

14. september. Jazzaften. Denne aften var arrangeret af *Detlef Berendes*, der gav en redegørelse for jazzens historie og opbygning demonstreret ved plader.

21. september kaldte Erania sammen til foredragsaften. Pastor *Krohn*, der har været missionær i Indien, fortalte om sin gerning blandt de indfødte og om religiøse og politiske forhold i Indien. Som illustration til foredraget viste pastor *Krohn* en farvefilm. En vældig interessant aften.

12. december. Denne aften samarbejdede *Erania* med husmandsskolen og landbrugs-skolen. Vi havde engageret formanden for Europabevægelsen, *Frode Jacobsen*, der fortalte om Europarådets og Europabevægelsens formål og struktur. Desuden om aktuelle problemer i europæisk politik. Foredraget fulgtes af en livlig diskussion, hvor især de indbudte elever lagde stor interesse for dagen.

18. december. Ordinær generalforsamling. Til generalforsamlingen var kun opstillet een liste til *Erantias* bestyrelse og een til ROSTRAs redaktion. Det i forvejen afgjorte resultat blev for *Erantias* vedkommende: *Ellinor Nielsen* (formd.), *Anna Ravnkjær Pedersen*, *Hans Jørgen Nielsen*, *Peter Steenstrup* og *Carsten E. Hansen*. For ROSTRA redaktørerne: *Ragner Dueholm*, *Anna Ravnkjær Pedersen*, *Jørgen Bruun*, regnskabsfører *Orla Johansen*. Som revisorer valgtes hr. *Ørsnes-Christensen* og *Bent M. Petersen*.

16. januar var helliget den danske sang under ledelse af forstander *Skovdal*. *Inge Lizzie Frost* akkompagnerede på klaver hr. *Skovdal* på violin. Trods den ikke alt for store tilslutning stod aftenen i det store og hele som vellykket.

30. januar. Diskussionsaften over emnet: „Har kristendommen betydning for nutidens mennesker“. Hr. *Esman Eriksen* og frk. *Drud* indledte som repræsentanter for lærerstaben. *Esman Eriksen* opbyggede sit indlæg over matematikkens og fysikkens love, mens frk. *Drud* fortalte om det præg, litteraturen i tidens løb har modtaget fra kristendommen. *Dueholm* og *Berendes* som repræsentanter for eleverne talte mere ud fra egne erfaringer og almenmenneskelige synspunkter. Den efterfølgende diskussion var noget død.

20. februar holdtes som opmuntring til den kommende martsprøve fastelavnsfest i den festligt pyntede spisestue. Ved den følgende underholdning, der ledtes af hr. *Esman Eriksen*, fremkom hurtigt en munter stemning. Den vellykkede aften sluttede kl. 0,30.

3. marts. Filmaften. Der vises filmene *Van Gogh* (*Mesteren, hans liv og værker*) samt *Køresvenden* bygget over *Selma Lagerlöfs* roman af samme navn. Det var to vidunderlige film. *Køresvenden* var stumfilm, så man især havde lejlighed til at hæfte sig ved den fine skuespillerkunst.

3. april. Ordinær generalforsamling. Der var opstillet een liste for *Erania* og ingen for ROSTRA. *Erantias* bestyrelse blev: *Carsten E. Hansen*, *Sigrid Kristensen*, *Eli Th. Nielsen* samt *Erik Eriksen*. ROSTRAs gamle bestyrelse indvilligede i at fortsætte til en ny valgtes. Som revisorer valgtes hr. *Ørsnes-Christensen* og *Ellinor Nielsen*.

8. maj. Studentersangafte under hr. *Esman Eriksens* ledelse. Der sluttedes med *Skærsild*.

4. september. Broget underholdning. Hr. *Ørnes-Christensen* fortalte interessant om en tur, han havde været på i Jugoslavien. Den øvrige underholdning var quizz, musik ved *Niels Olav Jensen* og *Skærsild*.

18. september. Filmaften. Der indledtes med *Landsbykirken* samt *Versailles* og hovedfilmen var *Den sidste chance*, en virkelig god film, der realistisk skildrede menneskers flugt fra nazismen og facismen.

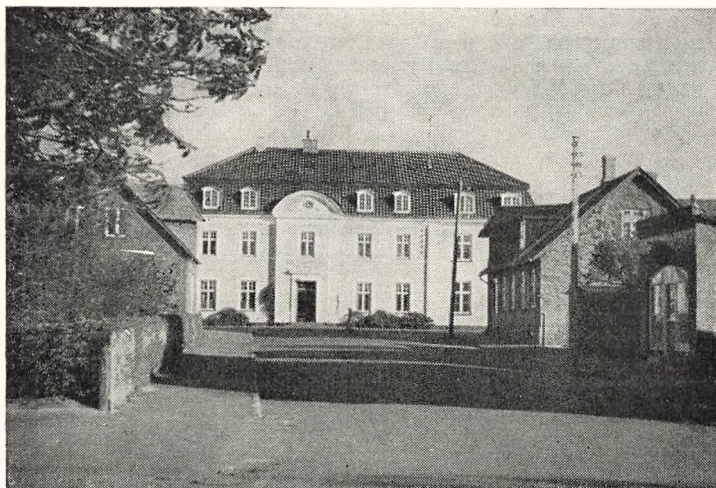
2. oktober. Den norskfødte skuespillerinde fru *Okkels* underholdt med Ibsens og Bjørnsons værker. Et godt, men meget kort program. Der sluttedes med læsestuebal.

9. oktober. Fælleslæsning under hr. *Damsgårds* ledelse. *Den politiske kandestøber* stod på programmet. Aktørerne lagde virkelig fine evner for dagen, så de opnåede succes.

13. oktober. Ordinær generalforsamling. For *Erانيا* var opstillet to lister og een for ROSTRA. *Erانيا* fik følgende bestyrelse: *Erik Eriksen* (formd.), *Elsebeth Andersen*, *Ole Jungersen*, *Jørgen Paulsen* og *Keld Danøe*. ROSTRA fik redaktørerne: *Anna Ravnkjær Pedersen*, *Ellinor Nielsen*, *Agner Ahm Olesen*, *Hans Henrik Monrad* og *Jørgen Jørgensen*. Til regnskabsfører valgtes *Keld Danøe*. Revisorer blev: hr. *Ørnes-Christensen* og *Svend Hansen*.

Høng, den 25. oktober.

Erik Eriksen.

Høng-Samfundet

DA DETTE ÅRSSKRIFT er et „jubilæumsskrift“, nemlig det tiende, som foreningen udsender siden dens start i 1945, kan der være anledning til et lille tilbageblik for at se, om foreningens formål — der er at bevare sammenholdet mellem dens medlemmer og vedligeholde forbindelsen med og interessen for skolen — er sket fyldest. Svaret må bl. a. kunne aflæses af tre ting: medlemstallet, tilslutningen til februarsammenkomsterne i København og til elevmøderne i Høng.

Medlemstallet er i de forløbne år steget fra ca. 180 til ca. 450; det er, synes jeg, et ganske pænt resultat, og vi har vist lov til at tro, at ikke mindst årsskriftet er bæreren af dette store medlemstal.

Tilslutningen til februarsammenkomsten har næsten altid været god, fra 150 til 200. Da noget over halvdelen af deltagerne plejer at være Høng-Samfundets medlemmer, vil det sige, at disse sammenkomster betyder en hel del for sammenholdet imellem medlemmerne.

Der er næppe tvivl om, at tilslutningen til elevmøderne i Høng derved er dalet, om ikke absolut, så forholdsmæssigt. Mange af dem, der kommer, sukker over, at der ikke er flere af deres årgang. En af fremtidens opgaver bliver derfor at få sat gang i et sådant arbejde før elevmøderne, at medlemmerne i større udstrækning end hidtil træffer aftale om at mødes.

Elevmødet i år afholdtes lørdag den 28. og søndag den 29. august. Tilslutningen var jævnt god. Der indledtes lørdag — som det nu er blevet tradition — med en frokost for 25-års jubilarene. Med fare for, at det kan lyde stereotyp, må det siges, at både tilslutningen og stemningen var særdeles god.

Lørdag aften indledtes med et foredrag af hr. *Monrad* om Skånes løsrivelse fra Danmark. Emnet, kan man vist sige, kom „bag på nogle“, men fængede stærkt, efterhånden som linierne i de politiske, folkelige og kulturelle problemer blev trukket op. Perspektivet med skåningerne som brobyggere i den aktuelle nordiske politik var højst interessant. Efter kaffen „underholdt“ ERANIA med at arrangere en lille konkurrence mellem 25-års jubilarene og nuværende elever. Bortset fra, at det blev lidt langtrukket, var det ganske fornøjeligt. Skærsilden savnede man. — — — „Og dansen den gik, så rask på hotellet“.

Ved generalforsamlingen søndag lige efter middag, valgtes en 25-års-jubilær, inspektør *O. Møller Christiansen*, Odense, til dirigent. Idet han takkede for valget, takkede han også for lørdagsaftenen, hvor han syntes, „man havde genfundet stemningen fra dengang“. I sin beretning omtalte formanden, redaktionssekretær *Hans Bagge* bl. a., at årsskriftet var blevet større og også dyrere, men bestyrelsen lægger megen vægt på, at standarden holdes. Februarsammenkomsten havde for første gang været i officersforeningen; der var enighed om, at det var gode lokaler. I festen deltog ca. 180; økonomisk

svarede den sig, omtrent. Næste år holdes mødet samme sted den 5. februar. Der var i bestyrelsen enighed om igen at indlede sammenkomsten med smørrebrød. — Ved årsafslutningen havde foreningen givet bogpræmier til *Hans Krog* for hans store arbejde med ROSTRA og til *Jørgen Bruun Jensen* for godt arbejde i ERANIA. — Formanden beklagede stærkt, at der var mange restanter; han anbefalede at betale kontingentet forud og så helst betale mere end minimumskontingentet. Ingen ønskede ordet til formandens beretning, som godkendtes.

Kassereren, fuldmægtig *J. J. Lindsteen*, fremlagde det reviderede regnskab, som på grund af store afskrivninger på restancerne udviste underskud; han henstillede stærkt til de medlemmer, som kunne, at betale et ekstra bidrag, når opkrævningen blev tilsendt.

Driftsregnskab for 1953—54

<i>Indtægter:</i>		<i>Udgifter:</i>	
Kontingenter	2.568,54	Årsskriftet	2.148,61
Salg af årsskriftet	418,66	Kuverter, tryksager etc.	176,44
Indtægt ved sammenkomst.	20,50	Porto	410,95
Renter	12,56	Kontorartikler	4,50
Gaver	120,00	Gaver o. lign.	100,00
Underskud	551,25	Udgifter v. elevfesten	15,60
		Afskrivning på restancekontoen...	716,00
		Diverse	119,41
	<u>3.691,51</u>		<u>3.691,51</u>

Status ultimo 1953—54

<i>Aktiver:</i>		<i>Passiver:</i>	
Kassebeholdning	16,68	Gæld til Sorø Amtstidende	650,00
Frimærker	26,00	Diverse kreditorer	100,00
Girokonto	3,10	Konto for livsvarige medlemmer ...	300,00
Bankkonto	300,00	Kapitalkonto:	
Kontingentrestancer kr. 866,00, nedskrevet til	150,00	Salto ultimo 1952-53 ÷	2,97
	<u>495,78</u>	Underskud 1953-54 ÷	551,25 ÷ 554,22
			<u>495,78</u>

Ovenstående regnskab har vi revideret og befundet rigtigt.

København, den 25. august 1954.

København den 26. august 1954.

sign. *Lars Nordskov Nielsen.*

sign. *A. Grathe.*

Regnskabet godkendtes.

På bestyrelsens vegne fremsatte formanden forslag til ændring af lovenes § 12, der lød: „Bestyrelsesmedlemmerne er ulønnede, men rejseudgifter kan efter bestyrelsens skøn godtgøres“. Formanden foreslog tilføjet: „og kassereren kan tillægges et honorar“. Forslaget motiveredes med, at kassereren efterhånden har overtaget udsendelsen af årsskrifter, indbydelser og meddelelser samt ordningen af medlemskartoteket. Til dette store arbejde

må han nu og da have bistand, hvilket medfører visse udgifter. Forslaget blev eenstemmigt vedtaget. (Ved bestyrelsesmødet efter generalforsamlingen vedtoges det at tillægge kassereren et årligt honorar på 100 kr.).

Efter tur afgik formanden, *Hans Bagge* og sekretæren, *Esman Eriksen*. Genvalg. Suppleanterne, overlærer cand. mag. *Folmer Andersen*, Århus (1928), og stud. jur. *Niels Borchersen* (1949) genvalgtes. Stud. med. *Jørgen Bruun Jensen* (1954) valgtes til revisor i stedet for stud. polyt. *Bruun Thomsen* (1953), medens cand. jur. *Lars Nordskov Nielsen*, København, genvalgtes. Årgangsrepræsentanten for 1954 blev *Ragner Dueholm*.

ESMAN ERIKSEN.

Vi havde i år planlagt et årsskrift, som var 6 à 8 sider større end dette, og som indeholdt en halv snes gode billeder flere. Desværre satte foreningens økonomi så snævre grænser for vor virkestrang, at skriftet måtte nedskæres til den størrelse, vore læsere her ser. Og det er endda kun nået ved velvillig støtte fra forstander Monrad. Ved egen hjælp kunne vi end ikke være nået så langt. Årsagen: Vi havde underskud på regnskabet (se side 48), og det må vi have ud af verden. Der er een vej til at få det minus bort, således at vi til næste år kan fremstille det årsskrift, vi gerne ville kunne sende ud, nemlig at medlemmerne i så vid udstrækning, som de mener at kunne, giver et ekstra kontingent. Tænk på kassereren for Høng-Samfundet, når De skal lægge budget for julegaverne! Hans adresse og postkonto står på omslagets tredje side!

Venlig hilsen og de bedste ønsker om en glædelig jul.

HANS BAGGE

Høng-Samfundets sekretær med Birthe.

Medlemsliste

for Høng-Samfundet den 1. december 1954

Fru Ingeborg Munk, Mozartsvej 5³, København SV. (Æresmedlem.)
Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.
Fru A. T. Monrad, Høng Studenterkursus, Høng.

Lærere:

Cand. mag. A. Damsgaard, Høng Studenterkursus, Høng.
Cand. mag. Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng.
Cand. mag. Grethe Drud, Nyvej 12, Høng.
Cand. mag. Inge Humlum, Duebrødrevvej 12, Roskilde.
Videnskabelig assistent, cand. mag. Peter Ingwersen, Valbygaardsvej 84, Valby.
Adjunkt Paul Nørreslet, Trekanten 61, Næstved.
Cand. mag. frk. Ellen Pihl, Slagelsevej 10¹, Høng.
Cand. mag. K. Ringgaard, Klövervallsгатan 3 c, Göteborg H.
Adjunkt, fru I. Sadderup, f. Sørensen, Havepladsvej 86, Fredericia.
Cand. mag. O. Ørsnes-Christensen, Høng Studenterkursus, Høng.

Elever:

- 1921 Overbibliotekar Ingrid Vig Jensen, Centralbiblioteket, Esbjerg.
*Lærer Anders Moseholt, Højagervej 6, Risskov.
- 1922 Prokurist, frk. Fanny Elisa Dahl, Hostrupshave 1⁴ tv., Kbhvn. V.
Fru Marie Dyhr, f. Christensen, „Højbo“, Laven st., Jylland.
*Sygehuslæge Alfred Fly, Kerteminde (livsvarigt medlem).
Kontorchef Th. Larsen, Rygaardsallé 25A, Hellerup.
Forstander, cand. jur. Julius Lavrsen, Andelsskolen, Middefart.
Kommunelærerinde, fru Julie Mathiesen, f. Rasmussen, Sct. Hansgade 2, st.,
Roskilde.
- Læge Peder Gravgaard Mortensen, Ø. Hvidbjerg pr. Redsted, Mors.
Dr. phil. Kristen Møller, Nitivej 14⁴, Kbhvn. F.
Bogholder Georg Nielsen, Lærtingehjemmet, Rantzausgade 60, Kbhvn. N.
Gdr. Thv. Nielsen, Hvilehøjgaard, Ugelstrup, Kr. Søby.
- 1923 *Lektor Niels Aage Nielsen Fjalland, Unnasvej 9, Helsingør.
Redaktør Axel Jørgensen, Thyregodsvej 3, st. th., Valby.
Cand. jur. Karl Jørgensen, Buddinge Hovedgade 124, Gladsaxe, Søborg.
Cand. mag. Margot Mortensen, f. Jacobsen, Stadion Allé 26⁴, Århus.
Gdr. Valdemar Nielsen, Jelstrup pr. Haubro.
Forstander Gunnar Olsen, Glamsbjerg Fri- og Efterskole, Glamsbjerg.
Fru Paula Schibbye, f. Nielsen, Bülowvej 11³, Kbhvn. V.
- 1924 Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Grejsdalsvej 6, Vejle.
Knud Dahl Jensen, „Skrænten“, Ale st., Jylland.

* Årgangsrepræsentant.

- Fru Alhed Jespersen, f. Nielsen, Hersegade 22, Roskilde.
 Redaktør Magnus Knudsen, „Fyns Tidende“s Assens-kontor, Assens.
- *Statsautoriseret revisor Kaj Larsen, Nyvej 12 B, Kbhvn. V.
 Chefredaktør Arne Melgaard, Godthåbsvej 131, Kbhvn. F.
 Civilingeniør Gustav Mortensen, Stadion Allé 26⁺, Århus.
 Fuldmægtig, cand. polit. Ivar Munk, Kåresvej 15, Søndergårdsparken, Bagsværd.
 Realskolelærer Sv. Johs. Nielsen, Torvet 2, Kalundborg.
 Læge Karl Kristian Rønde-Andersen, Vordingborg.
- 1925 Aksel Andersen, 41-37, 70 St., Woodside, N.Y., U.S.A.
 *Inspektør, cand. mag Erik Halager, Stavangervej 20, Esbjerg.
 Direktør Aage Henriksen, Femø.
 Fru Kirstine Jespersen, f. Korsgaard, Sølystvej 3C, Klampenborg.
 Dyrlæge Mogens Jørgensen, Ø. Jølby pr. Erslev.
 Læge Ove Heilmann Nøhr, Ellegårdsvej 64, Gentofte.
 Neal Nordland, f. Njal Sigurd Jonson, 21375 Telegraph, Detroit 19, Mich., U.S.A.
 Lagtingsmand, fuldmægtig, cand. jur. Poul Petersen, Thorshavn, Færøerne.
 Landpostbud Viggo Poulsen, Havrebjerg.
- 1926 Kommunekasserer Eva Bernholm, Slotsalléen 47, Slagelse.
 Sagfører, cand. jur. Manuel Buchwald-Venvig, Hostrups Have 20, København V.
 Dommer R. Johs. Dyreborg, Slagelse.
 Materieforvalter Anders Sandager Holm, Markleddet 10, Hvidovre.
 Overbibliotekar Mine Islev, Hørsholm.
 Overlæge Helge Jacobsen, Odense Amts og Bys Sygehus, Odense.
 Cand. mag. Ida M. Jensen, Realskolen, Bælum.
 Fru Else Lind, f. Nordgaard, Hurup.
 Grosserer Johs. Asger Nielsen, Callisensvej 40, Hellerup.
 Gårdejer Johs. Nielsen, Bjerre, Fuglede.
 Læge Lars Viggo Olsen, Bjerget 20, Kalundborg.
 Professor H. Winding Pedersen, Kleinsgade 1, København V.
 Fru Bodil Funck Rasmussen, Møens Folkeblad, Stege.
 Fru Ega Ruus, f. Wamberg, Chr. X Allé 164, Kgs. Lyngby.
 Hermann Aagaard Simonsen, D.C., Barsehøj 7, Hellerup (livsvarigt medlem).
 *Revisor H. C. Ulvsager, Kempsvej 1, Vanløse.
 Cand. polit. fru Nonny Wright, f. Hartnarck, Danmarks F.N. delegation, New York.
- 1927 Faglærerinde Eva Albertsen, Hans Brogesvej 27, Brabrand.
 Sagfører, cand. jur. Kaj Billeschou-Hansen, Torvet 2, Sakskøbing.
 Fru Marna Brøste, f. Bruun, Skovhuset, Bakkeallé 1, Hørsholm.
 Bestyrerinde Hedvig Dolmer, Voldby.
 Søren Mølgaard Hellerup, Rantzausgade 32, København N.
 Residerende kapellan Jacob Jensen, Dyssegaardsvej 32, Hellerup.
 Cand. polit. Toke Jensen, Rosenvængets Sideallé 3¹, tv., København Ø.
 Forvalter Axel Johansen, Tranquille, B.C., Canada.
 Læge Ejner Vestergaard Larsen, Frederikssund (livsvarigt medlem).
 *Aktuar Erik Vig Larsen, Rørsøvej 6, Charlottenlund.
 Bogholder Søren Larsen, Ansager.
 Amtskontorchef, cand. jur. Karl Mathiassen, Vestervej 5, Frederiksberg, Sorø.
 Dommerfuldmægtig Poul Birger Nielsen, Normasvej 31, Valby.
 Afdelingschef Knud Nyborg-Christensen, Edithsvej 22, Glostrup.
 Civilingeniør Gøsta Pedersen, Borgergade 1, Esbjerg.
 Civilingeniør Johs. Roving, Vedstedvej 5, Valby.
 Fuldmægtig, cand. jur. Erling Thiel, Hyltebjerg Allé 58, Vanløse.
- 1928 Fabrikant, cand. pharm. Henry Agger, Stolpegårdsvej 112, Gentofte.
 Bibliotekar, cand. mag. Carl Emil Andersen, Frederiksborgg. 27, Mezz., Kbhvn K.

- *Overlærer, cand. mag. Folmer Andersen, Stadion Allé 25, Århus.
 Fru Marie Bjerrum, f. Pedersen, Bjerrumgård pr. Ribe.
 Dommerfuldmægtig Kristen Feldborg Frølund, Høng.
 Sognepræst Kr. Kold Jensen, Tørring.
 Dyrlæge Th. Møller Jensen, Boulevarden 8, Odder.
 Møbelfabrikant Orla Johnsen, Slotsalléen 20, Slagelse.
 Tandlæge Bent Kring, Store Torv 6, Århus.
 Fru Kirsten Lauridsen, f. Ruus, Prins Valdemarsvej 51, Gentofte.
 Korrespondent, frk. Louisa Laursen, Rørholmegade 14¹ tv., Kbhvn. K.
 Læge Jørgen Madsen, Gram.
 Inspektør A. Raun Petersen, Sønderbro hospital, Kbhvn. S.
 Fru Valborg Sijkær, f. Czermack Nielsen, Helgolandsgade 6, Kbhvn. V (livsvarigt medlem).
- Bibliotekar, frk. Else Skern, Grækenlandsvej 12³, Kbhvn. S.
 Amtsligningsinspektør Aksel Vigild, Englandsgade 45, Esbjerg.
- 1929 Civilingeniør Holger Brændgaard, Vasevej 68A, Bistrup pr. Birkerød.
 Sognepræst Arne Buus, Øster Assels, Mors.
 Civilingeniør Th. Christensen, Vamdrupvej 23, Valby.
 Inspektør O. Møller Christiansen, Læssøegade 17³, Odense.
 Cand. mag. Thyra Jensen, Sæbyvej, Aså.
 *Civilingeniør A. Knudsen, Godthåbs Have 16⁸, København F.
 Fuldmægtig, cand. jur. Ellen Mortensen, Overgaden o. Vandet 46², Kbhvn. k.
 Pastor Gunnar Poulsen, Mylius Eriksensvej 17, Århus.
 Pastor Richard Sørensen, Dyrehavevej 21, Århus.
- 1930 Tandlæge Ellen Sophie Bertelsen, f. Daugaard, Dyrehavevej 35, Århus.
 Fuldmægtig, cand. jur. Stig Holm, Flidsagervej 12, Valby.
 Politifuldmægtig, cand. jur. M. I. Lund, Sønderborg politikammer, Sønderborg.
 Cand. polit. Henning Normann, F.A.O., Viale della Termine, Caracalles, Rom.
 Læge H. Roesdahl, Tandslet, Als.
 *Ekspeditionssekretær, cand. jur., fru Dagmar Simonsen, f. Jensen, Ved Volden 12, Kbhvn. K.
- 1931 Redaktionssekretær Hans Bagge, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 *Lektor Peter Frimann Jensen, Skovgyden 23, Nyborg.
 Dyrlæge Poul Toftegaard Jensen, Bøgevej 2, Hadsten.
 Arkitekt M.A.A. Helge Nørvig, Segelckevej 8, Kbhvn. F.
 Kontorchef, cand. polit. Erling Pedersen, Åbakkevej 48¹, Kbhvn. F.
- 1932 *Fru Gerda Gernaa, f. Kjer, Buddingevej 31A, Lyngby.
 Pastor Halvdan Knudsen, Fredericia.
- 1933 Sekretær Margrethe Haugaard, O. Bentzonsvej 29, Århus.
 Landinspektør Kjeld Jørgensen, Rådhusortvet 3, Randers.
 Adjunkt Torsten Jørgensen, Nyelandsvej 83³, Kbhvn. F.
 *Civilingeniør Karsten Munk, Roald Amundsensvej 29, Århus.
- 1934 Fuldmægtig, cand. polit. David Munck, Vognmandsmarken 16, Kbhvn. Ø.
 *Højskolelærer, cand. polit. Thomas Rørdam, Gymnastikhøjskolen, Viborg.
 Sekretær, cand. jur. Margrethe Smidt, Torvegade 49⁴, Kbhvn. K.
- 1935 Cand. pharm. Thora Broholm, Fåborgvej 4, Fruens Bøge.
 Fru Estrid Henriksen, f. Jespersen, Geelsdalen 33, Virum.
 Sekretær, cand. polit. Søren Henriksen, Geelsdalen 33, Virum.
 Landsretssagfører Karl Nielsen, Nytorv 6, Slagelse.
 Realskolelærer Aage Olsen, Realskolen, Langa.
 Læge Preben Bender Petersen, Brøndbyøster Torv 21¹ th., Glostrup.

- 1936 Læge Ingrid Andersen, f. Jørgensen, Osted pr. Roskilde.
 Dyr læge J. Rasmus Andersen, Osted pr. Roskilde.
 Fru Edith Wisbech Christensen, f. Lehn, Holmegade 51, Ulfborg.
 Landinspektør K. H. Munch Hermansen, Tordenskjoldsgade 34, havehuset, Kbh. K.
 Papirhandler Arent P. W. Hertel, Farvergade 7, Næstved.
 Civilingeniør Ejnar Larsen, Pilehøjvej 9, Kgs. Lyngby.
 Læge Hans Aage Nielsen, Jyllingevej 250, Rødovre.
 Mag. art. Anker Olsen, Horsevænget 52, Vanløse.
- 1937 Læge Vilh. Colding Jensen, Tingskiftevej 3, Hellerup.
 *Forstander, cand. mag. Johs. Jørgensen, Høng realskole, Høng.
 Bankkasserer Knud Lorentsen, Diskontobanken, Randers.
 Sekretær, cand. polit. Peter Madsen, Søborg Torv 4¹, Søborg.
 Læge, fru Grethe Hermann, f. Pleen, Kordilgade 83, Kalundborg.
 Fru Grethe Schønning, Lundtofteparken 25², Lyngby.
 Sagfører K. West, Hovedgaden 52, Farum.
- 1938 Landinspektør B. Jarly, Finlandsvej 4, Herning.
 *Forstkandidat B. Højer Jensen, Svendstrup pr. Borup.
 Professor i Dansk, Knud Mogensen, University of California, Los Angeles.
- 1939 Sognepræst, cand. theol. Orla Christiansen, Torvestien 55, Glostrup.
 Civilingeniør A. O. Haugaard, Frederiksdalsvej 78D, Virum pr. Lyngby.
 Direktør Peter Hermann, Bryggeriet, Kalundborg.
 Adjunkt, cand. mag. Poul Højvert, Toftøjevej 15, Vanløse.
 Lærer Jørgen Molt Ipsen, Chr. Paulsen-skolen, Südergraben 36, Flensborg.
 Overassistent Kaj Kastrup-Nielsen, Genuavej 23 st., København S.
 Folmer Stig Lauritzen, Frederiksborgvej 8, Farum.
 *Fuldmægtig, cand. polit. Jens Jørgen Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup.
 Civilingeniør Knud Nielsen, Vestre Strandallé 139B, Risskov.
 Civilingeniør Jøgvæn Winther, Frederikssundsvej 313, Brønshøj.*
- 1941 Prokurist Erik H. Andersen, Dyremosevej 14, Jyderup.
 Fru Agnete Bundgård, f. Andersen, Tagensvej 55⁴ tv., Kbhvn. N.V.
 Sagfører, cand. jur. Ove Hansen, Veras Allé 17A, Vanløse.
 Brandinspektør, cand. polyt. Jens Johan Jensen, Sct. Olsstræde 1, Roskilde.
 Gdr. Hans Hansen Larsen, c/o prof. Hansen Larsen, Frederiksborgvej, Roskilde.
 Bogholder Oluf H. Parbo, Hulkærvej 8, Søborg.
 Stenograf Karen Randing, Lauravej 28², Valby.
 Programsekretær Palle Skov-Petersen, Tværbommen 11, Gentofte.
 Direktør Byrge Trolle Sørensen, Rosenstandsvej 12, Charlottenlund.
 Sygeplejerske Inger Wester, Niels Juelsgade 9⁴, Kbhvn. K.
- 1942 Dr. med. vetr. Herluf Bendtsen, Brøndbyvestervej 15¹ th., Glostrup.
 Landmand Ib Hermann Breitenstein, Saterno Sisal estate, Kidugallo, Tanganyika,
 British East Africa.
 Læge Jørgen Bundgaard, Tagensvej 55⁴ tv., Kbhvn. N.
 Stud. theol. Gerner Christensen, Nyelandsvej 6⁵, Kbhvn. F.
 *Ingeniør Svend Clemen Christensen, Sadiolinsgade 110¹, Odense.
 Civilingeniør Poul Gert Christoffersen, Færøvej 19, Ørholm, Kgs. Lyngby.
 Dyr læge Kaj Dyhr, Langelund pr. Filskov.
 Dyr læge Aage Hansen, Fensmarksvej 12, Næstved.
 Forstassistent Laurits Hansen, Hjørnebo, Åby skov pr. Skaarup, Fyn.
 Fabrikør Bent Kirkegaard, Tingsryd, Box 65, Sverige.
 Mr. Ernst Köhler, 3. Davey Av. R.R.I. York Mills, Ontario, Canada.
 Cand. jur. Lars Nordskov Nielsen, Dronningens Tværgade 33⁵, Kbhvn. K.
 Civilingeniør Frands Olsen, Vingårds allé 18, Hellerup.

Redaktør, fru Inger Bruhn Petersen, Robert Koch Strasse 16, Venusberg, Bonn, Vesttyskland.

Overassistent, cand. jur. H. J. Søltøft, Kaplevej 64, Virum.

- 1943 Lærerinde Elisabeth Hecht, Æbeløgade 24, Bogense.
Fabrikant Torben Høyer, H. C. Ørstedsvvej 44, Kbhvn. V.
Læge Carl Krebs, Radiumstationen, Århus.
Cand. jur. Egon Larsen, St. Kannikestræde 18¹, Kbhvn. K.
Kommunelærer Erik Ledstrup, Nørre Søgade 25B⁴ th., Kbhvn. K.
Landmand Peter Skovbo Madsen, Ladby pr. Næstved.
Exam. pharm. Annalise Nielsen, Algade 36, Nykøbing S.
Højskolelærer, cand. theol. Thorvald Nielsen, Gråsten bank, Kruså, Padborg.
Cand. pharm. fru Inge Holst Skovgaard Jensen, f. Pedersen, Christiansgade 14⁴, Ø.
Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Kaj Plejdrup, Høng mejeri, Høng.
*Realskolelærer Knud Verner Thygesen, Skovparken, Odder.
Rejsesekretær J. D. Wolff, Nordborg, Als.
- 1944 Svend Aage Brander, Kalkager 12¹ th., Hvidovre, Valby.
Fru Gertrud Jensen, f. Knudsen, Sct. Olstræde 1, Roskilde.
Journalist Dan O. Larsen, Fuglegårdsvej 35¹, Gentofte.
Bankassistent Paul Chr. Larsen, Fjordbo, Melby Nordstrand pr. Kalundborg.
Tandlæge Flemming Linde, Hirtshals.
*Statsaut. varemægler Peter Næsvang, Valbyvej 5, Slagelse.
Gdr. Egon Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.
Flyverløjtnant Arne V. Rasmussen, Gammel Kirkevej 10, Kastrup.
Fru Inge Suhr, f. Frederiksen, Granhøjgård, Birkerød.
Stud. med. Niels Hedager Sørensen, Brædstrup hotel, Brædstrup.
- 1945 Fru Åse Buch, f. Andersen, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
Cand. polit. Leon Buch, Jacob Appels Allé 9, Kastrup.
Aage Berg Christensen, Fjeldstervang, Kibæk.
Sagførerfuldmægtig, cand. jur. Hans Ove Jensen, Hovedgaden 33, Høng.
Kontorassistent Mouritz D. Kjeldsen, Byhøjen 24 st., Vanløse.
Premierløjtnant Asger Milholt, Bistruplund 9, Birkerød.
Lærer Frede Holm Petersen, Hyllinge skole, Hyllinge.
Fru Kirsten Nøhr Poulsen, Elmegård, Tåstrup pr. Klippinge.
Sagførerfuldm., cand. jur. Poul Gyde Poulsen, Voldgade 20, Horsens.
Fru Jytte Blomsterberg, f. Schaltz, Kastrupvej 330², Kastrup.
Henrik Rasmussen Stryg, c/o gdr. J. H. Stryg, Gundslev pr. Nørre Alslev.
Fru Lilian Karlskov Vestergård, f. Poulsen, Guldregnvanget 3, Sorgenfri.
*Sekretær, cand. polit. Niels Peter Vestergård, Guldregnvanget 3, Sorgenfri.
- 1946 *Stud. jur. Reiner Bønløkke Andersen, Østbanetov 6, Århus.
Vognmand Helmer Christensen, Sæby pr. Høng.
Cand. mag. Knud Hansen, Kronprinsensgade 4³, Kbhvn. K. (p.t. soldat).
Højskolelærer Harald Boye Jensen, Vestbirk Højskole, Vestbirk.
Korrespondent Gerda Knudsen, f. Worm, Skovvej, Ballerup.
Stud. theol. Johan Kristensen, Vældegårdsvej 23, Gentofte.
Fru Tove Elise Kristensen, Amager Landevej 94 B², Kbhvn. S.
Stud. theol. Bendt Larsen, Ordruhøjvej 24¹, Charlottenlund.
Frk. Didi Ruberg Larsen, c/o musikdir. Larsen, Kalundborg.
Bibliotekar Kirstine Larsen, Testrup højskole, Mårslet station.
Fabriksingeniør Ove Madsen, Platanvej 17, Roskilde.
Frk. Vera Rasmussen, C.F.-skolen, Nysted.
Højskolelærer Per Skar, Højskolen, Roskilde.
Revisorassistent, stud. merc. Betty Sørensen, Grundtvigsvej 1, 3. sal, Kbh. V.
- 1947 Lærer Julius Bidstrup, Osted fri- og efterskole, Osted pr. Roskilde.
Fru Rita Engbirk, f. Dyhr, Agertoften 22, Gentofte.

- Seminarieelev Erling Grinder, Margrethevej 1, Rungsted Kyst.
 Revisor Arne Ejvind Hansen, Frederiksgade 15¹, Århus.
 Korrespondent Inge Hansen, „Parcelgården“, Grevinge.
 Civilingeniør Uffe Bondebjerg Hansen, Hostrupsvej 14³ tv., Kbhvn. V.
 *Stud. oecon. Aage Jensen, Jordbrovej 16³, Århus.
 Fru Jytte Jensen, f. Nielsen, Hasselvej 76, Virum.
 Stud. polit. Vilmar Joensen, Limfjordsvej 40², Kbhvn. F.
 Frk. Bodil Valentin Jørgensen, Holsteinsgade 26⁵, Kbhvn. Ø.
 Frk. Ulla Kiilsgaard, „Kjøbinghus“, Ærøskøbing.
 Stud. mag. Gunnar Larsen, Rhodosvej 61², Kbhvn. S.
 Stud. med. Jørgen Larsen, Smakkegårdsvej 149, Gentofte.
 Journalist Thorkild Thyge Madsen, „Horsens Folkeblad“, Horsens.
 Reservetandlæge Bjørn Mømsen, „Skovlyst“, Brørup.
 Arkitekt Birger Nordsted-Jørgensen, Jacob Erlandsensgade 9, Kbh. Ø.
 Lærerinde Birgit Odgaard, Nørrevold 28A³, Kbhvn. K.
 Lærerinde Asta Fog Pedersen, Paludan Müllersvej 93³ tv., Århus.
 Lærer Jørgen Greve Pedersen, Ørslev skole, Ørslev pr. Vordingborg.
 Kaj Petersen, Forstanderboligen, Børnehjemmet, Himmelev, Roskilde.
 Fru Kristine Thusholt Petersen, Buddinge Hovedgade 221, Søborg.
 Stud. med. Ole Romme, Koll. II nr. 49, Universitetsparken, Århus.
 Sekondløjtnant Mogens Wester, Hærens officersskole, Frederiksberg slot, Kbhvn. F.
 Stud. mag. Torben Østerlund, Agård, Jylland.
- 1948 Trafikassistent i S.A.S. Gert Andersen, Amager Landevej 108¹, Kbhvn. S.
 Birgit Arevad, Farre skole, Farre.
 Stud. med. Werner Blomhøj, Uraniavej 3, Kbhvn. V.
 Sekondløjtnant Henrik T. Berg, c/o skotøjshandler A. Berg, Nørregade, Holsted.
 Exam. pharm. Ebbe Brandstrup, Oldfuxvej 1, Kbhvn. N.V.
 Laboratorieassistent Anna Ølgaard Christensen, Vesterallé 6, Grindsted.
 Assistent Knud Drewsen, c/o Ring, Sdr. Fasanvej 4, Kbhvn. F.
 Stud. med. Arne Koll Espensen, Søby, Landet pr. Svendborg.
 Frk. Ivy Frederiksen, Klostervang 7, Roskilde.
 Seminarieelev Kurt Guldbæk Hansen, Ulrikkenborg Allé 21², Kgs. Lyngby.
 Civilingeniør Peter Hjorth, Starholm pr. Hulsig.
 Underassistent Inger Jensen, c/o Thomsen, Strandboulevarden 149³, Kbhvn. Ø.
 Stud. med. Poul Erik Jensen, Degnemoseallé 29 B², Brønshøj.
 Ejendomsmægler, redaktør Henning Johansen, Odinsvej 1, Høng.
 Stud. oecon. H. Chr. Kolstrup, Stadion Allé 17², Århus.
 Lærerinde, frk. Else Lykkeskov, Stenløse centralskole, Stenløse.
 Højskolelærer Aage Bojsen Møller, Rødkilde højskole pr. Stege.
 Stud. mag. Knud Kousgaard Nielsen, Vester Voldgade 86² th., Kbhvn. V.
 Cand. agro. Kristian Nielsen, „Eghøjgård“ pr. Kirke Såby.
 Vognmand Mogens Sandbjerg Nielsen, Kolby Kås, Samsø.
 Frugtavl Ole Schønning Nielsen, Bredetved pr. Holbæk.
 Stud. jur. Gorm Petersen, Nordisk Kollegium, Strandboulevarden 32, Kbhvn. Ø.
 Journalist Gunnar Petersen, „Sorø Amtstidende“, Slagelse.
 Stud. polit. Johs. Lund Petersen, Aboulevarden 11⁴, Kbhvn. V.
 Jørgen Samson, Trocadero, Kolding.
- 1949 Stud. theol. (Århus) Kaj V. Andersen, Skolegade 33 st., Nyk. F.
 Lærer Carl Bengtsson, Majallé 98, Herlev.
 Stud. polit. Hans Bittmann, Jacobys Allé 21, Kbhvn. V.
 Discipel Jensine Pedersen Boelskifte, Alstrup pr. Hjørnitslev.
 *Stud. jur. Niels Borchersen, Willemoesgade 28, Kbhvn. Ø.
 Tandlæge Hans Erik Dahl, Smakkegårdsvej 145², Gentofte.
 Stud. mag. Arne Dinesen, Kastanjevej 15, Holte.
 Bibliotekar Astrid Marie Ejsing, Mosevang, Jelling.

- Stud. polyt. Aage Hansen, Rye mark, Gørlev.
 Stud. med. Jacob Hansen, Koll. V, værelse 197, Universitetsbyen, Århus.
 Forpagter Jørgen Højbjerg, Brangstrup pr. Rudme.
 Oversergent Aage Møller Jensen, Kongevejen 23² th., Holte.
 Stud. med. Jørgen Lejrstofte Jensen, Næstvedgade 29², Kbhvn. Ø.
 Fru Else Rolsted Jensen, f. Thomsen, Chr. Hansensvej 15¹, Svinninge.
 Stud. jur. Henning Jespersen, Ryesgade 73A⁵, Kbhvn. Ø.
 Stud. med. Tage Johnsen, Koll. VI, værelse 274, Universitetsbyen, Århus.
 Nora Irene Juul Jørgensen, Nørregade 4, St. Heddinge.
 Lærer Niels Gunnar Kristensen, Toelstang, Løve.
 Bibliotekselev Børge Bruunsgaard Kristiansen, Skals.
 Løjtnant Niels Ove Lundby, Bådsmandsgade Kaserne, Kbhvn. K.
 Korrespondent, stud. mag. Lillian Lück, Nordre Frihavns­gade 12A¹, Kbhvn. Ø.
 Fru Grethe Sandbjerg Nielsen, Kolby Kås, Samsø.
 Stud. med. Jakob Andreas Obbekær, Ølsted.
 Stud. med. Frede Sander Petersen, Nyrup.
 Flyverelev Jens Stenner, c/o vognmand Stenner, Vindeby, Tåsinge.
 Lærerinde Solvejg Rudolph, Østre Allé 18, Slagelse.
 Fysioterapistuderende Kirsten Stærmose, Sortedamsdosseringen 69A, Kbhvn. N.
 Konservatorielev Ellen Stubbe Teglbjerg, Collegiet, Kristiani­gade 12A, Kbhvn. Ø.
- 1950 Assistent Jørgen Valdemar Andersen, Ved Østerbjerg 13, Glostrup.
 Stud. theol. Knud Belling, Vestervoldgade 5+², Kbhvn. V.
 *Stud. theol. Kristian Hjerrild Buhl, H. C. Ørsted­vej 52², Kbhvn. V.
 Repræsentant Eigil Erland Christensen, Skovvejen 22, Slagelse (p. t. soldat).
 Journalist Hanne Lise Clausen, c/o dyrlæge A. E. Clausen, Tranebjerg.
 Exam. pharm. John Chr. Clausen, Kruså, Padborg.
 Arbejdsmand Henning Thomsen Eskildsen, Slagelsevej, Gørlev.
 Kontorist Erling Fritzen, Nørrebrogade 34 A³ tv., Kbhvn. N.
 Stud. mag. (Århus) Kirsten Rahbæk Hansen, Brænderigården, Spjald.
 Stud. polyt. Gunnar Hemmingsen, Skyttehøj 29, Kastrup.
 Stud. mag. Aage Gunnar Jensen, Skyttehøj 29, Kastrup.
 Lærer Frede Jørgensen, Karupsminde, Føvling.
 Seminarielev Hans Chr. Jørgensen, Sønderød, Ruds Vedby.
 Eva Mejlholm Nielsen, Nordbanevej 13², Skive.
 Stud. med. Knud Nielsen, Egehøjgård, K. Såby.
 Arkitektelev Ole Olesen, Voer, Ørslev.
 Korrespondent fru Gurli Ploug, f. Piester, Nordre Fasanvej 158, Kbhvn. F.
 Stud. jur. Jørgen Rudbeck, Havneallé 12, Horsens.
 Lærervikar Erik Sørensen, Stouby.
- 1951 Korrespondent Anne Grethe Andersen, bogholder A., Høng.
 Korrespondent fru Margrethe Andersen, f. Nielsen, Ryslinge Allé 22¹, Kastrup.
 Fændrik Thorkild Andersen, Ryslinge Allé 22¹, Kastrup.
 Laboratorieass. fru Bodil Christensen, f. Eagger, Skovvejen 22, Slagelse.
 Stud. mag. Kirstine Juul Christensen, gdr. E. J. C., Moeskær pr. Uggelhuse.
 Kontorist Inga Marie Christiansen, Ryslinge Allé 11, Kastrup.
 Stud. med. (Århus) Knud Henning Greve, gdr. H. G., Hammelev pr. Grenaa.
 Oversergent Poul Anker Hegaard Hansen, Hærens Officer­sskole B IV, Kbhvn. F.
 Faglærer Uwe Johannes Wilhelm Thomas Hardt, Tordenskjoldsgade 17⁴, Kbhvn. K.
 Hjalgrim Hilduberg, Joanes Patursons göta, Thorshavn.
 *Kadet Jørgen Jacobsen, Mogenstrup pr. Rønbjerg.
 Stud. med. (Århus) Hans Erik Fuglsang Jensen, gdr. A. C. J., Mellerg., Flauen­skjold.
 Karl Aage Jørgensen, c/o gdr. Rasmus Jørgensen, Hyllested, Djld.
 Stud. mag. Peter William Kietz, Nørregade 13, Varde.
 Stud. med. Laurits Julius Larsen, Tagensvej 100², Kbhvn. N.

- Stud. jur. Gunvald Anker Lundemose, Hasselvej 14, Vanløse.
 Lærer Knud Skov Madsen, Houmarksvej 3, Ringsted (p. t. soldat).
 Stud. polyt. Ole Olesen, sognepræst T. O., Dybe pr. Ramme.
 Lærerinde Ruth Olufsson, Jonstrup seminarium, Ballerup.
 Lærervikar Willy Gjerløv Pedersen, fisker S. M. P., Blokhus.
 Stud. polyt. Bent Østergaard Pedersen, gdr. S. J. P., Fly pr. Skive.
 Fru Esther Øverli, f. Fog Pedersen, Ved Bellahøj 6, th., Brønshøj.
 Stud. polyt. Robert Poulsen, skomager J. P., Vaag, Færøerne.
 Eksam. pharm. Eigil Rechnagel, apoteker C. C. R., Brørup.
 Faglærerkursist Lendis Edelwei Sørensen, købmand, malerm. C. Friis-S., Humble.
 Fru Else Rolsted Jensen, f. Thomsen, Andelsmejeriet „Brokilde“, Svinninge.
 Stud. odont. Jytte Toft, Maen, Gulliford Road, Dorchester, England.
- 1952 Fagkursist Carsten Andersen, Samsøgade 8¹ th., Kbhvn. Ø.
 Forststuderende Erik Borsholm Andersen, H. C. Ørstedsvvej 15³, Kbhvn. V.
 Korrespondentelev Margit Bach Andersen, skotøjshandler A., Ryomgaard.
 Kontorist Peter Andersen, Ulkestrup pr. Mørkøv.
 Lærerindevikar Doris Andreassen, vejassistent A., Gislinge.
 Lars Bryld, forsikringsdirektør Bryld, Langeskov.
 Seminarieelev Ib Carlsen, Stjernholm 7, Horsens.
 Lærervikar Hans Christensen, Rye mark, Gørlev.
 Pastor Harry Kronborg Christensen, Silkeborg.
 Stud. med. J. E. Danielsen, Sønderby, Femø.
 Stud. odont. Magna Dige, Uglerup, Jyderup.
 Sergent Jørgen Esseemann, Fredericiavej 32, Vejle.
 Stud. med. Hans Haagen, Dommerboligen, Hjørring.
 Fru Inge Hakonsen, f. Ogdgård, Radsted, Sakskøbing.
 Kontorist Rolf Jarl Hakonsen, Radsted, Sakskøbing.
 Stud. polyt. Arne Hansen, gdr. Thv. Hansen, Gierslev, Løve.
 Kontorist Else Hansen, bmd. Chr. Hansen, Rye mark, Gørlev.
 *Stud. med. Poul Jacobsen, gdr. Chr. J. Jacobsen, Harndrup.
 Jørgen Finding Jensen, (soldat) Frederiksgade 12, Slagelse.
 Stud. med. Ulla Tarp Jensen, Redet, Dybvad.
 Stud. med. Axel Juul, Overby, Sjællands Odde.
 Stenograf Ellen Lisa Larsen, Tuborgvej 27, Hellerup.
 Stud. jur. H. H. Gøttge Larsen, Hotellet, Holsted.
 Stud. odont. Inge Madsen, Håndkøbsudsalget, Høng.
 Stud. med. Tove Nielsen, Værsløv.
 Jens Færch Olsen, Havbo, Aalbæk.
 Fru Else Pagh Hansen, Manufakturforretningen, Mullerup, Slagelse.
 Stud. polyt. Svend Erik Pedersen, Kalundborgvej 190, Holbæk.
 Kontorist Harriet Rasmussen, „Søholt“, Thisted.
 Stud. mag. Benthe Skytte, Elverum 19, Århus.
 Klæng Kallestrup Sørensen, Hevring, Ørsted.
 Stud. polyt. Gunnar Thaarup, Solskrænten 23¹, Valby.
 Lærervikar Jette Toft, „Shell“, Hjørring.
 Korrespondentelev Kirsten Zobbe, Algade 36, Gørlev.
 Sergent Jørgen Houghton Larsen, Møllebrøndstræde 12, Stege.
 Seminarieelev Jørgen Winckler Carlsen, Hostrupsgade 11, Slagelse.
 Kontorelev Bent Holme Nielsen, Klosterparkvej 21, Kalundborg.
- 1953 Jytte Øster Ambosius, Roskildevej 282 B, Valby.
 Bent Keld Andersen, c/o gdr. Aa. A., Udstolpe, Sakskøbing.
 Stud. med. vetr. Mette Eichild Andersen, Hovedgaden, Høng.
 Sergent Flemming Skou Frederiksen, c/o frisør N. E. F., Snebjerg pr. Herning.
 Aise Christen Hansen, Høje Skodsborgvej 2, Skodsborg.

Holger Laurids Hansen (soldat), c/o gdr. H. J. H., Kværs Østermark pr. Tirsbøl.
 Stud. polyt. Jørgen Jørgensen Høgh, gdr. O. J. H., Holme pr. Æbeltoft.
 Stud. polyt. Vagnar Høgni Jacobsen, Vennemindevej 72¹ tv., Kbhvn. Ø.
 Seminarieelev Knud Jørgen Jakobsen, Haslev Seminarium, Haslev.
 Magda Balle Jensen, c/o gdr. M. J., Eisingholm, Vinderup.
 Stud. med. Rita Beck Jensen, Gormsgade 106, Esbjerg.
 Sergeant Jesper Thomsen Korsholm, c/o gdr. J. P. K., Holmgård pr. Grønbjerg.
 Lærerinde Karen Margrethe Nørby, Suomisvej 8, Kbhvn. V.
 Stud. med. Ib Olsen, Sorterup skole pr. Slagelse.
 Bent Guldborg Pedersen, forpagter E. H. P., Tjørnelunde pr. Ruds Vedby.
 Stud. Polyt. Henny Tang Pedersen, Roskildevej 282 B, Valby.
 Sergeant Ralph Stephan Piper, Tårnholm, Korsør.
 Flyvermath Arne Reiff, Bygning 73, Kvarter 110, Flyverstation Værløse.
 Stud. jur. Bent Arne Rudbæk, Nybrovej 131, Lyngby.
 Stud. polyt. Hans Bruun Thomsen, Njalsgade 49² tv., Kbh. S.
 Stud. med. Erik Jacob Wester, Køkkenhøjgård, Døjringe.
 Rasmus Laurids Vestergård, Drevsensvej 14, Silkeborg.

- 1954 Stud. odont. Ole Bastholm, Vennelev, Forlev.
 Stud. med. Bodil Belling, Kirke Helsing, Gørlev.
 Stud. polyt. Palle Christensen, Vandløse skole, Nyrup.
 Stud. theol. Børge Christiansen, Skelskørvej 58, Slagelse.
 Stud. jur. (Århus) Ragner Dueholm Christensen, Tvorup pr. Thisted.
 Stud. polyt. (adg.) Jan v. Deurs, Frugtparken 7, Gentofte.
 Arkitektstud. Knud Klinte Eriksen, Humble, Langeland.
 Lærervikar Signe Elise Frederiksen, Vestergade 11, Høng.
 Stud. jur. Ove Fjerring, Skelskørvej 2, Slagelse.
 Inge Lizzie Frost, Radsted pr. Saks København.
 Stud. med. (Århus) Carsten Dilling Hansen, Sønderstrup pr. Kirke Eskildstrup.
 Korrespondentelev Grethe Hansen, Sorøvej, Ruds Vedby (Handelshøjsk., Kbhvn.)
 Stud. odont. Carsten Holtén Ingerslev, Gørlev.
 Seminarieelev Birthe Ahlmann Jensen, fru Andersen, Nordborggade 34, Århus.
 Stud. med. Jørgen Bruun Jensen, Slagelsevej 18, Høng.
 Stud. polyt. (adg.) Leivur Johannesen, Skåle, Færøerne.
 Hans Krog, Sandholt Lyndelse (soldat).
 Lærervikar Hartvig Victor Larsen, Holme, Æbeltoft.
 Seminarieelev Birgitte Madsen, Rentier Nissen, Vestergade 16, Haslev.
 Sygeplejeelev Inger Geisler Møller, Box 70, Sct. Josephs hospital, Griffenfeldts-
 gade 40, Kbhvn. V.
 Stud. theol. Jens Peder Møller, Hørdum.
 Landmand Bent Skovdal Nielsen, Uve pr. Farre.
 Stud. odont. Niels Toft Nørgård, Engkrogen 12, Søborg.
 Lærervikar Arne Olsen, Marke pr. Mørkøv.
 Sergeant Bent Martin Pedersen, c/o Edvard Pedersen, Tjørnelunde mark, Ruds
 Vedby.
 Lærervikar Jørgen Petersen, Høgsted Kær, Vrå.
 Salgschef Hugo Rasmussen, Grønnegade 40, Herning.
 Stud. oct. Juul Rasmussen, Rødvig, Stevns.
 Stud. med. Kurt Rasmussen, Hestehaven 5, Kalundborg.
 Landinspektørstud. Keld Sidenius, Ørslevvester, Ringsted.
 Manufakturhandler Bent Storm Sørensen, Fjerritslev.
 Lærervikar Erik Mejlhede Sørensen, Hjørring.
 Sven Quist, Lyø pr. Fåborg (soldat).

Hvis De har fundet fejl eller udeladelser i fortegnelsen, meld det da til kassereren eller til skolen.

Meddelelser

Oplag: 725 eksemplarer.

Vignetterne er tegnet af maleren Troels Trier, Vallekilde.

Redaktionen: Forstander, cand. mag. J. H. Monrad, redaktionssekretær Hans Bagge og stud. art. Erik Eriksen.

Elevmøde: Lørdag aften den 3. september og søndag den 4. september 1955.

Sammenkomst i København: Lørdag den 5. februar. Nærmere meddelelse udsendes.

Generalforsamling: Søndag den 3. september 1955 på skolen.

Kontingent: 5 kr. årlig. Benyt vedlagte girokort. Giro 65046. NB. Kontingenter, der ikke er indkommet senest 1. februar 1955, opkræves pr. post.

Formand: Redaktionssekretær Hans Bagge, Bredegade 14, Slagelse. Telf. 1354 (kont.) og 2202 (privat).

Kasserer: Fuldmægtig, cand. polit. J. J. Lindsteen, Merianvej 40, Hellerup. Telefon Gentofte 5547. Giro 65046.

Sekretær: Cand. mag. Esman Eriksen, Lindevej 3, Høng. Telefon 156.

Anbefal foreningen til de klasse- og skolekammerater, der endnu ikke har meldt sig ind!

Husk at melde adresseforandring til kassereren eller skolen.